

Giới thiệu Vào Tay Hồ Ly

Bạn đọc không nên bỏ qua tác phẩm Vào Tay Hồ Ly của tác giả Tiết Dạ Quân, đây là tựa truyện online hay có thể nói là hấp dẫn từ đầu đến cuối câu chuyện.

Ta chính là xuyên không mà qua a không ngờ vừa chạm đất đã rơi trúng ngay nơi hồ ly ân ái

tiểu cô nương kia chạy thoát, ta bị đem thế mạng, nhưng chưa bị ăn sạch sẽ,

thật là phúc đức ba đời người tính không bằng trời tính, ta buộc phải làm tiểu nha hoàn ngôn tình sắc cho hồ ly lão ca kia

sau khi dạo vào hội chợ, về nhà lại đem ta ăn sạch sẽ với vẻ mặt lãnh khốc

chuyện gì đây a, đừng có đùa ...

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Không Mà Đến

Ta tên Lâm Quân, họ Tuyền, vốn dĩ đang là một tiểu cô nương mới 16 tuổi, bỗng bị xuyên không. Chuyện cũng thật bất ngờ nha, đang đứng trên boong tàu làm lễ tốt nghiệp, bỗng dưng cứ như bị hút xuống, kết quả là rơi tõm xuống biển. Uống một ngụm, rồi hai ngụm nước, sau đó là chìm luôn xuống đáy biển mất mề. Rơi, rơi, mãi sao không thấy đáy ?

‘Bịch’ một tiếng, rơi xuống một lùm cây, ai ngờ, sau lùm cây là cánh xuân phơi phới. Một lão ca tuyệt mĩ nam tử, mê hoặc lòng người, trên người còn phát ra một mùi hương thoát tục, sẽ thật hoàn mĩ nếu khoác y phục gấm lụa nha, nhưng cái chính là ... là ... lão ca không mặc quần áo !

Uy, phía dưới lão ca kia không phải một tiểu cô nương ? Nhìn cũng được nha, nếu là thời của ta nhất định đã là một hot girl, có điều ... có điều ... nàng còn là xử nữ không ? Thân không quần áo, vẻ mặt ngây ngốc nằm im dưới lão ca, không một động tĩnh

Sợ quá a, lão ca đang hướng ta nhìn chăm chú, tiểu cô nương kia bắt giác ngó theo. Bỗng bụp một tiếng, vị tiểu cô nương kia thần sắc bình thường, đôi mắt có lại vẻ linh hoạt, kinh hô một tiếng rồi đá lão ca vẫn đang gất gao nhìn ta, quơ quần áo chạy vội. Thoáng chốc, bóng dáng mất dạng.

Còn ta với vị lão ca này, làm sao giờ ? Bỗng lão ca quay sang nhìn ta, găm giữ

– Mau trả Nguyên nhĩ cho ta !

Uy ? Nguyên nhĩ ? Tiểu cô nương kia ư ? Ta dờ khóc dờ cười nha, ta kiếm đâu ra mà trả đây ? Người đã ôm quần áo chạy mất, không lẽ giờ ta phải đi đăng thông cáo tìm người sao ?

Nghĩ, nghĩ, nghĩ một hồi, nửa ngày sau, ta cười cầu tài với vị lão ca, chưa kịp nói gì, bỗng một trận gió ủa đến, ta cảm thấy ... mát mát !

Giờ sức tỉnh mộng, ta phải đem hong khô quần áo, nếu không sẽ ngộ cảm mất thôi. Nhưng ... nhưng, quần áo ta đâu ?! [Quân tử tử có ý quyền rũ Hồ ly lão ca, hắc hắc ... Quân nhĩ : người im đi, tác giả chết tiệt] Ngây ngốc một hồi sức nhớ ra, ta đang không mặc gì ngồi trước một nam nhân a, còn là mĩ nam tử nữa. Hắn ta nhận ra điều ấy, bỗng chốc ta bất động, trợn mắt nhìn hắn đang dần dần đến gần. Hắn ôm lấy ta, bá đạo đặt lên môi ta một nụ hôn, híc, chính là nụ hôn đầu của ta a. Tiểu rồi, lần này ta sẽ bị ăn sạch sẽ !

May cho ta, hắn chỉ hôn ta thôi. Phúc đức ba đời nha. Nhưng bỗng hắn mở miệng, ôn nhu tình nghịch nói với ta :

– Nha đầu ngốc, mau bám chặt lấy ta, hai ta cùng về nhà !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ai Oán

Ta nín chặt vị lão ca này, bay, bay, bay, bay đến một ngọn núi to. Đến một tòa lâu đài trên núi, lão ca thả ta xuống, tùy tiện đập cửa mà vào. Lão ca này thật sự mạnh nha, ta có thể nương nhờ được. Cánh cửa to nặng vậy mà lão ca đập cứ như ta đập cánh cửa phòng ta [Quân tử thật là ... Quân nhi : người viết ra còn kêu ca gì nữa, cái đó không phải người sao y bản chính tính cách của người sao ? ... ta : hảo, muội có lỗi] Ta theo hắn đi vào đại điện trang hoàng lộng lẫy, kim ngân châu báu sáng lóa khắp nơi, đang bước thì bỗng thấy mềm mại quanh người. Kinh ngạc, một bộ trang phục cổ trang mỏng mềm bằng lụa không biết từ lúc nào được mặc chỉnh tề quanh người của ta. Hàng chục tiểu nha hoàn và tiểu nô đi lại tấp nập thấy hắn vào nhanh nhanh thoát thoát xếp thành hai hàng tể tập, cung hô :

– Cung nghinh Đại Vương du ngoạn trở về !

Rồi không hẹn mà cùng lắm, cả một bọn nhìn ta ngó nghiêng, sừng sốt ý như hỏi con tiểu nha đầu này là ai ? Lão ca kia phốc lên ghé ngồi, thanh âm sang sảng truyền ra khiến ta phát ngượng vì hàng trăm ánh mắt tức tối dồn về :

– Tiểu nha đầu, đến bên cạnh ta !

Hảo, đến thì đến, ta bước lên cạnh hắn, do dự chưa biết gì, thì hắn nắm tay ta, găt gao ôm ta vào lòng, bắt ta ngồi lên đùi hắn, truyền thêm một lệnh nữa khiến ta muốn xuyên không đi đến thời đại khác cho xong :

– Từ nay, tiểu nha đầu này là a hoàn riêng của ta, chỉ hầu hạ cho ta, ai bắt nạt làm việc gì khác, ta sẵn lòng đáp ứng nhu cầu tự sát của kẻ đó !

Mấy con mắt đang bày mưu tính kế hãm hại ta đồng loạt sụp xuống, trăm người như một cùng hô :

– Thừa Đại Vương, chúng nô tỳ đã nghe !

Hắn cho mọi người lui xuống, một mình trong đại điện với ta, vẫn găt gao ôm ta không rời. Trên dưới một lượt ngắm ta, tiện tay ăn đậu hũ. Ta nhú mày, chợt nhớ chưa biết cao danh quý tánh của hắn, thuận tiện nói ra :

– Lão ca ca, họ tên họ là gì ?

Hắn cười sang sảng, ôn nhu trả lời :

– Ta mới 2000 tuổi, không nên gọi ta như vậy. Ta họ Chung, tên gọi Thiên Phong, là Đại Vương ngọn núi này, được tôn xưng Nghinh Thiên Đại Vương [được hay tự tôn xưng đây Phong ca ... Thiên Phong : tay ta mà không bận ăn đậu hũ tỷ tỷ người thì ta đã một chưởng đánh chết người ... ta : hảo, đánh đi, ta cho người và tỷ ấy ngàn kiếp luân hồi hữu duyên vô phận ... Thiên Phong : ta thua mỗi người và Quân nhi ><]. Hảo hảo gọi ta một tiếng Phong ca là được.

Ta bâng quơ trả lời :

– Ta tên Lâm Quân, họ Tuyên, vốn không hiểu sao lại đến đây, năm nay chỉ mới 16 tuổi, hiện giờ tứ cổ vô thân.

Hắn nhìn ta ai oán, bất giác thờ dài một tiếng. Im ắng. Nửa ngày sau, ta nghiệm ra điều gì, kinh hô hét lên :

– 2000 tuổi ? Người nói người 2000 tuổi ? Không lẽ là Hồ ly ? ai da, đại lão lão ...

Hắn sa sầm nét mặt, tay ngừng vuốt ve khắp chón trên người ta, nắm lấy tay ta ôm vào trước ngực, trầm giọng giáo huấn :

– Gọi ta Phong ca. Ta chính thực Hồ ly, tu luyện lâu năm, nhờ thiên duyên nuốt được một viên Hoàn mệnh chân ngọc đan, tăng thêm mười ngàn năm công lực, đáng ra là tiên trên trời, nhưng ta không thích, muốn du ngoạn sơn thủy, nên xuống đây lập ra cung điện này. Tuy nói ta 2000 tuổi, nhưng còn lâu mới là lão lão của nàng. So với nhân giới, ta nay cũng lắm 20 tuổi thôi. Nàng không cần cung kính như thế.

Ắc, rơi vào tay Hồ ly thật rồi sao ? Vậy sau này ta thế nào đây ? Làm nha hoàn cho hắn, không phải là dung nạp chân khí cho hắn luyện công đó chứ ? Thảm rồi a !

Bất giác ta buột miệng hỏi một câu ngu nhất trên đời :

– Phong ca, Quân nhi phải hầu hạ thế nào đây ?

Hắn cười bá đạo, ôm bổng ta lên, bế vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Làm Nô Tỳ Khó Khăn A !

Đi, đi, đi một hồi mới đến phòng riêng của Thiên Phong. Một căn phòng to gấp mấy lần phòng ta ở thế giới hiện đại, xung quanh dát vàng ngọc chói mắt, bàn ghế giường nệm đều là thứ cực phẩm. Lựa là gấm vóc chất đầy. Quả là phòng của Đại Vương a. Hắn nghiêng đầu ngó ta, cười khoái trá :

– Không cần kính ngạc. Phòng này sau này ta và nàng cùng ở.

Ta vội ngậm miệng lại, vùi đầu vào lòng hắn. Sau khi vừa xuyên biển vừa xuyên không mà qua, lại thêm cảnh không quần áo nơi hoang sơn dã lĩnh, ta hình như nhiễm phong hàn rồi, toàn thân lạnh run. Ngực hắn thì khác nha, vừa rộng vừa ấm, làm ta cứ muốn vùi mặt vào. Mặt chưa đã, ta bất giác đưa tay gắt gao ôm hắn, cọ cọ sát sát vào người hắn, lợi dụng tí hơi ấm hiếm có [Tỷ lợi dụng người ta như thế lát tỷ phải trả gấp mấy lần đó nha, hắc hắc ... Quân nhi : người còn bá đạo hơn cả hắn].

Thiên Phong ngăn người, nhìn ngắm nữ nhân trong lòng. Trước giờ hắn có vô số nữ nhân, Hồ ly, người, thậm chí là tiên tử, nhưng không ai như nàng. Chủ động cọ cọ sát sát vào người hắn, hai má ửng hồng ôm hắn, còn liên tục hít lấy hương thơm trên người hắn nữa. Nàng nhỏ nhắn, tuy so với tiên tử không điểm lệ, nhưng so với người khác cũng gọi là xuất chúng a. Ban đầu khi nàng rơi từ trên trời xuống, vốn hắn cứ tưởng là tiên nữ bị lưu đày, không ngờ lại là người. Vậy mà không cần dùng pháp thuật như Nguyên nhi kia, nàng vẫn có thể đến được bên hắn, còn ở sát thế này, chân khí trước sau cũng không bị viên ngọc trong hắn hút lấy. Vốn ban đầu tính dùng nàng thay Nguyên nhi, nữ tử hắn cho là đánh cắp trái tim hắn, vậy mà chỉ bên nàng vài ba canh giờ cũng làm Nguyên nhi trong hắn mờ nhạt. Hào, vậy không lấy nàng ra chơi đùa nữa, mà là biến nàng thành phụ nhân của hắn mãi mãi. Cùng nàng trường thiên địa cửu, trải qua một tình yêu khiến tam giới rung động a.

Nhìn hắn ngơ ngẩn ngẩn, ngó ta mãi không thôi, ta bất giác sợ hắn chẳng may trúng gió độc rồi, vội nắm chéo áo hắn giật giật, có chút quá tay khiến áo hắn sau một tiếng ‘Roẹt’ đã rách mất một khoảng [phụt ... tỷ ơi là tỷ... Quân nhi : thật xin lỗi a, không biết mấy tháng lương đền nổi bộ cẩm bào này T.T ... ta : một đêm trên miên là được rồi tỷ, hắc hắc ...]. Hắn trợn mắt ngó ta, ta sợ hắn vì tiếc chiếc áo cẩm bào mà tổn hại đến ta, vội rút cổ, cọ cọ vào người hắn làm nũng. Ai ngờ, hắn lại nghĩ rằng ta muốn hắn ăn ta !

Hắn dùng khuôn mặt ám muội ôm bồng ta quay mấy vòng, rồi ngay lập tức đè ta xuống giường. Nôn nóng, chiếc áo tuyệt đẹp bị hắn xé toạc [cái này là áo loại cực phẩm đó nha T.T], cái yếm đỏ cũng bị vứt sang bên, phô bày một vùng tuyết trắng phơi phới. Ta kim không được, cắn mạnh vào đôi môi sắp hung hăng chồm tới cuốn lấy môi ta. Thế nhưng, căn bản ta không phải là đối thủ của hắn, lưỡi ta nhanh chóng bị cuốn lấy, bị hắn từ từ thương thức mật ngọt trong vòm miệng. Tay hắn sờ soạng từ trên xuống dưới người của ta, chuẩn bị làm việc ma đạo.

Ta vội hét lên, ngay lập tức hắn dừng lại, nghi hoặc nhìn ta [thực có lỗi, Quân tử có giọng hét khá to =. =]. Ta hỗn hển bật dậy, lấy chân quần kỉ lưỡng xung quanh người, ném một ánh mắt tổn thương về phía hắn :

– Phong ca, người vì sao lại đòi ăn ta ?

Hắn nghi hoặc :

– Uy ? Không phải nàng đã xé áo ta, còn ôm ta, cọ vào người ta sao ?

Ta sắc một ngụm nước miếng của chính mình, hóp không khí, vội vàng giải thích :

– Phong ca, Quân nhi xé áo huynh chỉ là do bất cẩn, vận lực quá mạnh, mà cái cẩm bào trên người huynh lại quá mỏng a. Ôm huynh, là do muội hình như nhiễm phong hàn, lạnh run lên được, mà huynh thì ấm áp, nên bất tri bất giác ôm chặt lấy huynh, còn cọ thì ... thì ... do muội muốn làm nũng a, còn do áo huynh rất mịn và mềm, cọ vào rất đã, còn nữa, cọ vào sẽ ấm hơn.

Hắn trợn mắt ngó ta, ta ngây ngốc ngó lại hắn. Nửa ngày sao hắn ôm bụng cười lăn lộn trên giường, đến thở không ra hơi, lắc đầu bảo :

– Nữ tử ngốc, ta với nàng đi ngủ. Ta thua nàng rồi, tâm phục khẩu phục !

Nói đoạn, hắn thả mần xuống, nằm cạnh ta, chẳng mấy chốc đã ngủ say, tiến vào mộng đẹp. Mặt hắn lúc ngủ đẹp vô cùng nha, cứ như thần tiên. Ta đọc tiểu thuyết xuyên không khá nhiều, vẫn không hình dung ra sắc đẹp mỹ người của các nam chính trong đó, giờ có hẳn một tiêu bản [Oạch, cứ như Phong ca là sinh vật ấy] trước mặt, mà sao cứ thấy khó nắm bắt. Nghĩ một lát, ta nằm xuống, bắt đầu hội ước cùng Chu công. ‘Loạt soát’, ta xoay người, nép vào nơi ấm áp. Trong mộng đẹp, hình như có hắn. Ngoài đời thực, hình như hắn đang ôm ta ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bắt Đầu Hầu Hạ

Nắng mai xuyên qua khe hở trên cửa sổ, rọi vào tận trong màn, soi rõ bóng một tiểu cô nương đang ngẩn người nhìn ngắm vị nam nhân bên cạnh. Một lát sau, một ngón tay thon dài bắt đầu vuốt ve mặt của hắn [Quân tỳ đã bắt đầu ăn đậu hũ Phong ca, hắc hắc ... Quân nhi : nín đi cho ta làm việc ... ta : hạo] Vị nam nhân có chút cử động, ngón tay kia liền vội rút lại, sau đó lại tiếp tục vuốt ve như cũ, cho đến khi vị nam nhân choàng tay qua ôm lấy cánh tay của tiểu cô nương kia, miệng thốt lên một tiếng ôn nhu, dịu dàng, hòa ái :

– Quân nhi.

Lâm Quân chun mũi, chu môi :

– Đáng ghét, Phong ca, người trêu đùa ta này giờ !

Thiên Phong mở mắt, mỉm cười, nháy mắt với Quân nhi :

– Không như thế sao ta biết nàng một lòng luyện ái với vẻ đẹp của ta ?

Quân nhi lắc đầu nguầy nguậy, vội rút lại cánh tay, buông thõng một câu rồi đi ra ngoài lấy nước :

– Chán ghét, muội đi lấy nước cho huynh rửa mặt.

Nói đoạn, nàng đi ra ngoài, đến bên giếng, múc ra một thùng nước, thao tác nhàn nhã như tiên tử đang múa [Quân nhi : kỳ thực một muốn chết a ... ta : tỳ giả bộ giỏi quá, hèn chi mê hoặc lòng người] Thiên Phong đứng tựa cửa, ngẩn ra, ngây ngốc nhìn, hồi tưởng lại một đêm không ngủ.

Tối qua, đang lúc ta ngủ, mơ màng chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, bỗng nàng rúc vào ta, tiếp tục cọ xát. Ta biết nàng lạnh, vội thức dậy ôm chặt lấy nàng. Lúc ấy, nàng ngủ thực đẹp vô cùng, thần tiên thoát tục, khuôn mặt trắng mịn màng không chút tí vết. Khiến ta kìm không được, hung hăng ôm nàng vào lòng, đặt lên môi nàng một nụ hôn, sau đó lướt xuống dưới. Nhưng ta vẫn không ăn nàng, ta không thể hiểu vì sao lại như vậy. Trước đây, nữ nhân nào quân quyết bên ta vài canh giờ là đã bị ta ăn sạch sẽ, còn nàng, ngủ với ta một đêm nhưng vẫn giữ được bằng thanh ngọc khiết. Suốt đêm ta thức, cũng chỉ vì lo lắng nữ nhân này lạnh, nên cứ chốc chốc lại chà xát hai bàn tay nàng, ôm chặt nàng vào ngực. Kỳ thực, sáng nay, ta gọi tên nàng là do một lúc mệt mỏi đã thiếp đi, thấy nàng trong mộng. Bất giác, lúc ấy ta cũng chụp lấy cánh tay nàng, mới biết nàng đang ve vuốt ta. Điều ấy làm ta hạnh phúc lâng lâng, mà không thể lý giải.

Quân nhi đã múc nước xong rồi, uyển chuyển bê thau nước bước vào, có phần rập rờn mờ ảo như hư vô với cảm bảo của Thiên Phong khoác trên người [áo tỳ ấy đã bị xé rồi còn đâu ... Phong ca : nha đầu ngốc, ta tuy xé rồi vẫn hóa phép được bộ khác chứ, nhưng ta muốn thấy nàng ấy mặc áo của ta đi lại ... ta : biến thái a] Thiên Phong ngây ngốc bước theo, sau khi nàng đặt thau nước xuống, vừa quay lại đã thấy hắn sau lưng, đang mê đắm nhìn nàng. Hắn đột ngột ôm choàng lấy nàng, cúi xuống mà hôn. Nàng ngây ngốc đáp lại, triền miên đến nửa ngày sau mới buông. Nhìn nàng khuôn mặt đỏ ửng, mắt mở to nhìn hắn, hắn lại càng muốn có nàng. Nhưng rồi, hắn chỉ khẽ cười, tiến đến bên thau nước, rửa mặt.

Vừa khi hắn rửa mặt xong, y phục chỉnh tề, cũng đã hóa phép cho nàng một bộ quần áo khác và thu dọn tàn tích hôm qua thì một vị cô nương đến, mang theo bữa sáng. Vị cô nương này đáng đi tao nhã, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt nhìn Thiên Phong lại có phần chất chứa tình cảm, nhưng khi nhìn Lâm Quân cùng hắn ngồi chung một giường, thì ánh mắt nàng ta bỗng lạnh như băng, lộ ra vẻ ác độc. Thiên Phong biết Thúy Y, tên nàng ta, luôn yêu mình từ ngàn năm trước, nhưng hắn chỉ xem nàng ta như nha hoàn, bất quá là tiểu muội, hoàn toàn không có tình ý. Nhìn thấy ánh mắt của nàng ta nhìn Quân nhi có phần độc ác, Thiên Phong trầm giọng :

– Thúy Y, người hết việc rồi, mau lui ra, còn nữa, nếu người muốn bị ta đánh trở về nguyên dạng thì cứ tiếp tục giữ ánh mắt ấy cùng mưu kế của người, còn không thì, ngoan ngoãn tiếp tục làm nha hoàn trong cung của ta.

Thúy Y giật mình, vội cúi đầu cáo lui rồi bước thẳng ra ngoài, nửa ánh mắt cũng không dám ném lại. Hắn ta điềm nhiên quay lại, gọi Quân nhi cùng ra dùng bữa, còn chăm chú gấp thức ăn cho nàng, bắt nàng dứt ăn, bày rất nhiều trò khiến nàng một muốn xỉu, không khác gì trông tiểu hài tử a [sắp có rồi đó Quân tỳ ... Quân nhi : ta còn chưa bị ăn, cảm miệng người lại] Dùng bữa xong rồi, hắn ta đập cửa sổ, ôm nàng trong tay, bay đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy. Nàng là nha hoàn mà kỳ thực không phải nha hoàn, ngày ngày chỉ việc chơi đùa với hắn, phục vụ hắn mặc quần áo, rửa mặt, dùng bữa, có khi hát cho hắn nghe, có khi lại múa cho hắn xem, nói chung là như để cho hắn giải trí. Nhưng đêm về, nàng lại cùng hắn hôn nhau say đắm, cùng nhau nằm ngủ. Đến khi hắn đi đánh lộn, nàng lại được hắn mang theo, nhưng nhất nhất không để nàng tổn hại, đem nàng theo, bất quá chỉ do sợ nàng trong cung, đám nha hoàn kia lại xông đến gây sự. Vì lý do này, Thúy Y chưa bao giờ đụng vào được của nàng một cọng tóc.

Hôm nay thì khác, hắn đem nàng bỏ lại trong cung, vội đi lên Thiên đình dự hội Bàn đào theo lời mời của Vương Mẫu nương nương. Cơ hội ngàn năm có một, đám nha hoàn kia, dẫn đầu là Thúy Y đi đến biệt viện Nghinh Thiên của hắn nhiễu sự với nàng.

Lâm Quân đang ngồi bên bàn đá trong biệt viện của Thiên Phong, chán đến phát ốm ra, thì bỗng có một đám nha hoàn bay vào nhiễu sự. Thúy Y cất lời trước :

– Xứ nha đầu, từ ngày người đến đây, chủ nhân không còn cùng bọn ta chơi đùa như trước, hàng ngày chỉ quân quyết người, thậm chí còn la mắng bọn ta chỉ vì người, người xem, cái giá hôm nay người trả là rất đắt, hôm nay chủ nhân không có đem người theo, cũng không ở đây bảo vệ người, người chuẩn bị đón nhận số kiếp đi.

Dứt lời, nàng ta nhanh như chớp bay vào điểm huyện Quân nhi [tiểu, tỳ ấy nào có biết võ ... Quân nhi : tiểu nha đầu mau cứu ta ... ta : muội hết cách] Sau đó, nhẹ nhàng bay đến phòng chứa củi, điềm vào huyết nói của nàng, quăng nàng vào trong đó, khóa cửa lại thật chặt rồi ung dung bỏ đi. Quân nhi ngồi trong bóng tối, vừa lạnh vừa sợ, mà không có Thiên Phong bên cạnh, nước mắt bắt đầu rơi.

Chương 5: Đi Cứu Quân Nhi

Trước nói đến việc Quân nhi bị bắt nhốt vào phòng củi, vừa lạnh vừa sợ, lại không có Thiên Phong bên cạnh, nàng tủi thân, ngồi khóc.

Nàng sợ cảm giác bị bỏ rơi a. Khi nhỏ, lúc mới 5 tuổi, nàng bị cha mẹ ruột bỏ rơi, cũng là trong phòng củi, nhưng mà là của một nhà thờ. Sau đó, được 8 tuổi thì cha mẹ nuôi đến nhận nàng về làm con, cho nàng ăn học. Nhà cha mẹ nuôi không có phòng củi, nhưng lại rộng lớn, nên nàng có phòng riêng, có nhiều thú bông, nhưng nàng vẫn sợ. Tối nào cũng vậy, nàng đều ngủ không được quá ba tiếng thì lại bị ác mộng làm thức dậy, bất luận thế nào cũng không ngủ lại được. Vì thế nàng mới học nhiều hơn người ta, cũng có thời gian chăm sóc sắc đẹp hơn người ta, tập luyện cầm kỳ thi họa, còn xếp được nhiều sao giấy nữa. Nếu bây giờ có được sổ sao giấy đó ở đây, nàng nhất định ước Thiên Phong đến bên nàng lúc này. Nàng sợ a.

Đêm đầu tiên đến đây, có Phong ca bên cạnh nàng, nàng mới ngủ ngon được như vậy. Ấm áp, rất ấm áp, còn có mùi hương trên người Phong ca làm nàng có thể ung dung tiến vào mộng đẹp. Bây giờ trong căn phòng này, nàng muốn có chút hơi ấm của Phong ca, nàng gọi tên hắn nhiều lần, thật nhiều lần, cho đến khi nàng ngất đi vẫn gọi tên hắn.

Thiên Phong đang dự tiệc trên Thiên đình, rất phấn khởi vì đã dò hỏi được cách làm Quân nhi thiên trường địa cửu bên hắn, thì bỗng nghe tiếng nàng gọi hắn, còn cảm thấy rất sốt ruột, thấy hoảng sợ, thấy như nàng đang khóc. Hắn biết có chuyện chẳng lành, vội đứng lên, không nói một tiếng xông ra Nam Thiên môn. Ngọc Hoàng đang ngà ngà say, ra lệnh đóng cửa Nam Thiên môn lại, không cho hắn ra, bắt hắn ở lại vui đùa với lão. Hắn trong lòng như lửa đốt, lo lắng cho Quân nhi, cả Ngọc Hoàng cũng không nể nang, phá luôn Nam Thiên môn, bay vội về cung. Ai ngờ, trong cơn say, Ngọc Hoàng nổi giận, truyền lệnh ngừng ngay tiệc, tập hợp thiên binh, chuẩn bị đánh vào cung của Thiên Phong.

Hắn dốc sức bay về, một lòng sợ hãi Quân nhi bị ám hại. Hắn quả là ngu ngốc, bay lên dự tiệc để Quân nhi ở lại, khác nào dâng nàng vào miệng cọp. Việc hỏi cách để nàng Thiên trường địa cửu bên hắn, chỉ cần hắn lên tiếng, thần tiên thập phương sẽ ùn ùn bay tới cung cấp tin tức, chỉ vì hắn quá nôn nóng mà đã hại nàng. Hắn vô đầu bút tóc, tăng thêm tốc độ, mong mau mau về đến nơi, không ngờ sau lưng có một đại họa sắp kéo đến.

Về đến cung, nhìn đám cung nữ mặt mày tái mét, hắn đã hiểu việc xảy ra. Hắn túm lấy áo Thúy Y, nhắc nhở nàng ta lên, quát to :

– Quân nhi đâu ?

Thúy Y vốn là một cây cỏ nhờ thiên duyên mà tu luyện được thành hình a, vì vậy lá gan nàng rất nhỏ, chỉ cần nhìn thấy Thiên Phong mặt mày đầy sát khí túm áo nàng quát tháo, nàng đã hồn phách muốn tiêu tán, lắp bắp trả lời :

– Nô ... nô tỳ nhốt nàng ở ... ở ... phòng củi phía sau Nguyệt viên !

Hắn không chút khách khí, quăng Thúy Y thẳng vào tường, vội vã xông thẳng vào trong phòng củi. Vừa phá cửa ra là một cảnh tượng đau lòng. Quân nhi nằm ngất trên sàn, nước mắt chảy dài, thân thể mềm nhũn, run lên vì lạnh. Hắn vừa giải huyệt đạo cho nàng, nàng liền run rẩy gọi tên hắn, gọi nhiều lần không dứt. Hắn nắm tay nàng, ôm lấy thân thể nàng, gất gao giữ lấy nàng, một giọt nước mắt, hình như rơi trúng vào môi nàng, nóng ấm.

Quân nhi lơ mơ nửa tỉnh nửa mê, bỗng thấy có người ôm nàng, huyệt đạo hình như được thông, nàng nhận ra mùi hương ấy, vội gọi tên hắn. Là Phong ca của nàng, hắn đã về cứu nàng a. Trong lúc gọi tên, nàng bỗng thấy nệm chất nơi đầu giường, một giọt nước nóng ấm lăn xuống đến cổ, xuống đến dạ dày thì kết tinh thành một viên ngọc. Nó như thiêu đốt cơ thể nàng, vừa như muốn gắn kết nàng với hắn.

Quân nhi ngất đi đến ba ngày sau thì tỉnh. Trong ba ngày đó, Thiên Phong đã đánh Thúy Y trở lại nguyên hình, nguyên thần tiêu tán. Còn đám nô tỳ hùa theo ả ta, hắn đánh cho giã hết trăm năm tu luyện. Vừa tỉnh dậy, nàng đã thấy hắn bên nàng. Dùng khăn lau mát cho nàng, run rẩy gọi tên nàng. Vừa thấy nàng tỉnh, hắn ta đã gất gao ôm nàng, mừng rỡ gọi to tên nàng, trông cứ như một đứa con nít. Rồi hắn cuống quýt đặt lên môi nàng một nụ hôn, bá đạo vẫn là bá đạo a, bàn tay bắt đầu ve vuốt ... Nàng đẩy hắn ra, làm nũng một chút :

– Phong ca, Quân nhi vừa mới tỉnh.

Hắn ôn nhu cười, vuốt mái tóc nàng :

– Hảo, đợi nàng khỏe lại phải làm nha hoàn cho ta.

Vừa lúc ấy, thám tử vội chạy vào cấp báo :

– Bẩm Đại Vương, thiên binh thiên tướng do Cửu hoàng tử dẫn đầu đang tiến về phía cung điện của ta.

Hắn nhíu mày, chợt nhớ đã kháng lệnh Ngọc Hoàng ba ngày trước, vội phát tay cho thám tử lui xuống, lặng im nhìn nàng.

Chương 6: Hội Ngộ Cửu Hoàng Tử [Thượng]

Hắn hướng nàng trầm ngâm một lúc, chậm rãi cúi đầu, giải thích :

– Ta vì lo cho muội, vừa thấy bất an, linh cảm muội bị tổn hại, vội rời hội Bàn đảo, nhưng lão Ngọc Hoàng đoạn tụ kia lại muốn ta ở lại chơi đùa với lão, tình thế cấp bách, ta đem lời của lão bỏ ngoài tai, phá Nam Thiên môn xông thẳng về cung. Chắc lão gia gia kia mất mặt một phen, nên triệu tập Thiên binh Thiên tướng đánh xuống cung của ta a.

Quân nhi há hốc mồm, tin không nổi lỗ tai của mình, Thiên Phong hắn ta nói chuyện đánh nhau với Thiên binh Thiên tướng cứ như đánh nhau với tên tiểu yêu nào đấy a, còn nữa, gọi Ngọc Hoàng là lão đoạn tụ chắc chỉ có mình hắn.

Thiên Phong trầm ngâm ngược mặt lên, chậm rãi nói :

– Chắc phải đem trên dưới Phong Nguyệt cung của ta vào nơi an toàn, sau đó bí mật hội tụ các lão đại trong Ma giới lại, cùng Thiên giới đánh một phen. Nhưng ... ta không muốn ... Cửu hoàng tử cùng ta trước sau cũng là huynh đệ kết bái đã gần ngàn năm a ...

Quân nhi nắm lấy tay hắn, ôn nhu an ủi hắn :

– Vậy thì thương thuyết, thương thuyết không được nữa thì hãy đánh

Hắn nghi hoặc nhìn nàng :

– Thương thuyết ? Nhưng lỡ hắn ta ám hại ta, hoặc tên hỗn đản ngốc tử nào đó muốn lập đại công xông ra chém giết thì lưỡng giới ai oán lắm than a !

Nàng nhìn hắn, nụ cười hé mở :

– Vậy ta cùng huynh đi gặp hắn, thương thuyết chỉ ba người thôi. Ta là Nhân giới, huynh là Ma giới, còn hắn là Tiên giới a, ba giới cùng đàm luận, thế nào ?

Nghe qua thấy được nha, chưa thử làm sao biết kết quả. Vì vậy, hắn sai sứ giả đến, đem theo một lá thư do nàng ngự bút, đưa cho Cửu hoàng tử. Vừa liếc qua lá thư, Cửu hoàng tử nhíu mày nghi hoặc :

-Đây không phải nét chữ của Phong huynh. Sứ giả, ngươi có truyền thư giả không, mau nói !

Sứ giả nhìn hàng loạt mũi thương vây quanh, run lập cập, bầm tấu tất cả [đồ sứ giả ngốc, ngươi hại chủ mình rồi ... sứ giả : mặc, mạng ta còn chưa xong kia] :

– Bẩm Cửu hoàng tử, cái này là do nha hoàn mới của chủ nhân thần ngự bút, nàng nói nếu Cửu hoàng tử đọc xong, có ngạc nhiên hay hỏi về thân thế của nàng thì thần chỉ cần nói một câu ‘ Mừng năm hội ngộ, chân tướng ắt rõ’.

Cửu hoàng tử khẽ cười, phất tay áo cho tên sứ giả về, khẽ cười :

– Thú vị nha, quả là nữ tử hợp khẩu vị của ta !

Một đêm qua, nàng nằm cạnh hắn, thấy hắn trở mình liên tục, ngủ không yên, cũng có chút hồi lỗi [chút thôi à, tội của tỷ to lớn ... Quân nhi : tại Thuyết Y cô nương mà ... Phong ca : ngươi ăn hiếp Quân nhi, ta lựa lúc sẽ đâm chém ngươi] Sáng hôm sau, nhân lúc hắn còn ngủ, nàng đi vội ra vườn, hái vài cây thảo dược đem sắc cho hắn chén canh an thần. Đang tìm kiếm, bỗng một dáng hắc y đứng trước mặt. Nàng không ngược lên, tiếp tục kiếm :

– Phong ca, huynh vào Nguyệt lâu chờ ta, ta hái thảo dược xong sẽ sắc canh an thần cho huynh uống.

Thu thu hái hái một lát, nàng bỗng kinh hô một tiếng :

– Uy ? Ngươi không phải Phong ca !

Nam tử này quả không phải Thiên Phong. Chàng khoác cẩm bào màu đen, tay cầm cây quạt chạm trổ thanh nhã, thân người toát ra mùi hương ngào ngạt, nhưng hoàn toàn khác mùi của Thiên Phong. Hắn cũng là mỹ nam tử nha, tuấn tú ưu nhã, khiến người ta mê hoặc. Đáng tiếc, lòng nàng có người chiếm rồi. [oách, thừa nhận yêu Phong ca rồi à tỷ ... Quân nhi : *đồ mặt* ai bảo thế bao giờ ? ... ta : hạo, cứ cho là tỷ đúng]

Hắn xòe quạt, thanh tao trả lời :

– Ta ? Là do thám, không phải Thiên Phong. Càng không phải Hồ ly, là tiên tử. Ta tên họ Đạm Mạc Thanh, là Cửu hoàng tử của Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hội Ngộ Cửu Hoàng Tử [Trung]

Nàng, khác với hắc ngải, không kinh hô, không hành lễ, không tự và mặt [tên tiểu đoạn tự, người nói gì ? ... Đạm Thanh : Nữ nhân gặp ta đều thế cả mà, duy có người và vị cô nương này là khác thôi ... Ta : Hắc hắc, người hiện đại cả a, người cúi đầu chịu thua đi]. Nàng một thân bạch y, nghiêm nhiên chỉ nhìn hắc, vẻ mặt như thấy ác ma [một ác ma bá đạo ngồi cạnh tỷ hằng ngày mà tỷ lại coi như thần tiên, tiên tử tuân dưng như Thanh ca tỷ lại coi như yêu quái, tỷ à tỷ, tỷ có bị bại não không ? ... Quân nhi : người theo hắc hay theo Phong ca của người ? ... Ta : một lòng hâm mộ cái đẹp thôi mà tỷ, muội a, tất nhiên theo tỷ rồi] Nửa ngày trôi qua, nàng định thần, vẻ mặt vui thích thần bí tiến lại, khiến Đạm Mạc Thanh Cửu hoàng tử có phần hoảng sợ, hào khí ngất trời ban nãy đã giảm đi không ít. Nàng neho neho mắt, đưa tay vỗ vỗ má hắc, lấy ngón trỏ xoay xoay mặt hắc qua lại, đi vòng quanh hắc xem xét, cuối cùng buông thõng một câu :

– Tuy có dung nhan tuấn mỹ, hào khí đế vương, da mặt lại thật mịn, nhưng bất quá chỉ là nam tử tầm thường, nhảm chán, bốn cô nương không chút hứng thú.

Đoạn, nàng chậm rãi ôm mớ thảo dược đi về phía bếp. Đạm Thanh ngó người, lúc mở được miệng thì bóng dáng bạch y khoác cảm bào đã mất dạng sau những tán cây xanh.

Hắc ngồi vào Nguyệt lâu, lấy quạt vỗ vỗ trán suy nghĩ. Chiếc cảm bào ban nãy thực quen mắt nha, quả là có thấy qua đâu đó. Hình như ... hình như là cảm bào của Chung Thiên Phong ! Nó vốn làm bằng tơ của Hỏa tằm, là vật trân bảo giá trị liền thành, có một không hai, chống được hàn khí, băng tuyết, vô cùng ấm áp, lại đỡ được tất cả bảo kiếm của tam giới, ngăn cản kinh lực tấn công. Vật hiếm quý như vậy, ai cũng muốn có, muốn tranh đoạt, chỉ tiếc rằng không kẻ nào đủ bản lĩnh làm được điều đó cả, nữ tử này sao lại có nó ?

Ám sát Thiên Phong đoạt cảm bào ? Không có khả năng, nàng thân thể mảnh dẻ yếu đuối, xem qua sắc mặt và chân khí thì không có tu luyện, càng không có nội lực. Hơn nữa, ban nãy nàng còn dịu dàng nói với hắc, người nàng lầm tưởng là Thiên Phong, chứng tỏ giữa hai người có quan hệ thân thiết. Vậy chỉ còn một khả năng, đó là nàng chính thực cung chủ phu nhân của Phong Nguyệt cung, nương tử của Thiên Phong mà thôi. Đạm Thanh bỗng hự hững vì đáp án vừa ngộ ra, bỗng dâng lên ý nghĩ muốn giết Thiên Phong chiếm đoạt nàng. Ai, quả là hồng nhan họa thủy nha, lại là, sao hắc chỉ vừa mới gặp nàng bỗng nảy sinh ý nghĩ quỷ dị ấy, đem tình nghĩa huynh đệ gần gần năm thối tan ? Tâm trạng rối bời, Đạm Thanh phi thân trở về doanh trại, quên mất việc do thám, càng quên cả việc từ bao giờ Phong Nguyệt cung lại có hi sự trên trời rơi xuống đó ? Nếu muốn, đợi thêm một lúc lâu nữa đi !

Lại nói đến Quân nhi, nàng ôm mớ thảo dược vào phòng bếp đun đun sắc sắc một lát thì bưng chén canh an thần tỏa hương thảo dược ngào ngạt bước ra, tiến vào phòng của Thiên Phong, nét mặt như vừa được kẹo. Vừa vào tới cửa, nàng đã nghe Thiên Phong ôn nhu, có chút giận dỗi và thờ phào nhẹ nhõm giáo huấn nàng :

– Nàng a, đi đâu không báo với ta một tiếng, nha hoàn mà cứ làm như cung chủ phu nhân ấy, tung tăng đi lại, ngộ nhờ có ai ám hại nàng nữa thì ta làm sao gánh được nỗi đau đó ?

Quả thực rất đau a. Lúc nhìn thấy nàng mềm nhũn trong tay hắc, tim hắc như dao cứa, còn hơn cả người khác lấy đao liên tục chặt xả thân người. Nói nàng là cung chủ phu nhân cũng không sai nha, cũng sắp rồi, hắc hắc ... [lại bắt đầu ám muội, Phong ca thật là ... Phong ca : ngoan ngoãn mà chấp bút tiếp đi, rồi ta mua cho muội kẹo hồ lô ngào đường ... Ta : hạo, nhất ngôn cửu đỉnh] Chợt liếc thấy bát canh nàng cầm, hắc ngồi im, bao nhiêu lời giáo huấn tiếp theo bay sạch, chừa lại chút vị ngọt dâng lên khắp lồng ngực. Lần đầu tiên có người nấu canh cho hắc uống ! Cả nương của hắc cũng không nấu cho hắc bát canh nào, chỉ mặc nhiên bỏ rơi hắc lúc vừa sinh ra, nay cũng không rõ tung tích. Nha hoàn trong phủ thì khỏi nói, trừ khi ăn cơm tất nhiên phải có canh, còn lại đều ngây ngô không bưng nổi cho hắc bát canh lúc mệt mỏi hay phải nghĩ nhiều, nhưng tới nay, duy có mình nàng ...

Nàng im lặng ngồi xuống đút cho hắc từng muỗng canh, canh ngọt đến tận đầu lưỡi, ngọt thấm cả vào xương tủy, bao nhiêu muộn phiền trần trụi mấy hôm nay bay biến, chỉ để lại hắc ở đây với vị ngọt khắp người, cùng nữ tử này bên cạnh, hạnh phúc nghĩ cho tận cùng chắc chắn là đây a

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hội Ngộ Cửu Hoàng Tử [Hạ]

Muỗng canh cuối vừa xong, Thiên Phong như chợt nhớ ra điều gì, hướng Quân nhi nắm lấy tay, ôn nhu cười nói :

– Tới nay sau khi dùng bữa tối xong ra Nguyệt viên gặp ta, ta có cái này cho muội !

Nói rồi, hắn vươn vai một cái, thần nhiên chỉnh đốn y phục xong rồi rời đi, ra đến cửa Nguyệt viên đã phi thân đi mất không thấy bóng dáng đâu nữa. Nàng đem chén muỗng dọn dẹp, sau đó đi tắm, rồi buồn chán ngồi đợi hắn cả ngày trong phòng. Đám nha hoàn sau sự việc của Thủy Y đã không dám đến nhiều sự nữa, cảm cúi làm việc, hắn lại không cấp cho nàng nha hoàn nào hầu hạ, làm nàng không có ai tâm sự, thật rất nhàm chán khi không có hắn gây rối bên cạnh a. [tỷ là nha hoàn còn đòi nha hoàn nào hầu tỳ nữa ? ... Quân nhi : ta là nha hoàn cao cấp a ... Ta : *tế ngã*]

Ngồi nhàm chán hát đi hát lại các bài hát của thời hiện đại một lúc sau cũng tới giờ ăn. Nàng đi xuống sảnh dùng bữa, mới phát hiện ra hắn không có ở đó. Ai, trống vắng quá, ăn cơm cũng thật vô vị. Nàng ăn qua loa cho có, rồi dạo vào Nguyệt viên. Giữa Nguyệt lâu có người a. Uy, có khi nào tên Cửu hoàng tử còn mặt dày chưa về một lòng chờ nàng quay lại không ? Nàng bước vội tới, mong muốn dạy dỗ hắn thôi thúc trong lòng. Không ngờ, vừa đi vào tới Nguyệt lâu, bỗng thấy xung quanh lập lòe ánh sáng, soi rọi hình dáng Thiên Phong đứng giữa đang mỉm cười với nàng. Đẹp, thực đẹp a, là hàng ngàn con đom đóm đang bay xung quanh Nguyệt lâu, soi rọi cả một vùng không gian tĩnh mịch. Hắn nhìn nàng ngây người, khẽ điem lên mũi nàng vài cái rồi ôm quanh eo nàng bay lên nóc Nguyệt lâu. Đom đóm dưới kia đã thực đẹp, bầu trời sao hôm nay còn đẹp hơn a. Lấp lánh chiếu sáng, soi rọi nụ cười của nàng và hắn, bất quá soi càng rõ bàn tay của hắn đang bí mật làm gì đó như phát hiệu lệnh đằng sau lưng nàng nha. Bỗng, có sao đổi ngôi, không phải một mà là cả trận mưa sao. Nàng vội nhắm mắt, chấp tay cầu nguyện. Không biết nàng cầu nguyện gì, chỉ biết tối hôm đó đom đóm bay lập lòe sáng rực cả khu Nguyệt viên của Phong Nguyệt cung, trên trời sao đổi ngôi không dứt, soi sáng hai bóng người ôm chặt nhau ngồi trên nóc Nguyệt lâu.

Mừng năm. Nàng cùng hắn chỉnh trang y phục, chú ý trang bị vô số pháp bảo phòng thân, xuất cung từ sớm. Nơi hẹn là tiểu đình trong rừng trúc cách Phong Nguyệt cung không xa. Cửu hoàng tử đã đến đó ngồi đợi từ trước, vừa thương trúc vừa nhớ đến mỹ nhân hôm nọ, không khỏi ai oán thở dài một tiếng. Bỗng nghe tiếng lá trúc bị dẫm lên, cảnh giác ngược đầu lên đã bị cảnh trước mặt dọa cho sợ hãi. Phong ca ca đình thiên lập địa oai hùng vô song của hắn hiện giờ đang ôn nhu vén cành trúc lên cho mỹ nhân hôm nọ bước qua, miệng không ngừng nở nụ cười. Hắn vội đưa tay dụi mắt xem cho kỹ, tự nhéo má mình mấy cái, rồi kết luận rằng đây quả thực không là mơ nha. Nhưng người hôm nay Thiên Phong dắt tới đáng ra phải là một nha hoàn chứ, hay là thay đổi chủ ý ?

Nàng cùng hắn đến trước mặt Đạm Thanh, cúi đầu hành lễ khiến hắn dở cười dở mếu không biết làm sao cho phải, liền nghe thấy thanh âm nhu thuận hôm trước truyền đến :

– Cửu hoàng tử, hôm nay tái ngộ, chắc Cửu hoàng tử đã biết tiểu nữ là ai. Không trêu đùa Cửu hoàng tử nữa, tiểu nữ vốn là nha hoàn của Thiên Phong công tử, tên gọi Lâm Quân.

Đạm Thanh nửa vui nửa buồn, vui là nàng chỉ là nha hoàn của Phong ca thì hắn còn có cơ hội, buồn là, cử chỉ Phong ca thể ấy với nàng, chắc hắn đã có tình ý sâu đậm. Nhưng hôm nay Đạm Thanh hắn đến đây vì việc công, không dám trễ nải vội rút từ trong tay áo ra một phong thư do chính phụ hoàng của hắn ngự bút. Trong lá thư ghi rõ không đánh vào Phong Nguyệt cung nữa, mệnh lệnh ấy là do nhất thời hồ đồ, nay cấp cho trên dưới Phong Nguyệt cung một lệnh bài miễn tử, bất kể tội gì đều bỏ qua không truy cứu, nhưng nếu tội tày đình, thì lệnh bài cũng không cứu được, bất quá chỉ là đem ra che chắn giảm nhẹ hình phạt thôi. Nay những muốn cùng Phong Nguyệt cung kết giao hảo, nên đem Thuyền Đình thập công chúa gả cho Thiên Phong, đồng thời giao cho hắn cai quản ma giới.

Kỳ thực, lão Ngọc Hoàng này không có ý tốt a, lá thư chẳng qua là do hèn nhát không dám đánh, vì rõ ràng Thiên Phong hơn hắn, nếu đánh ắt thua. Nay đem thập công chúa gả cho hắn, vừa tận dụng được binh lực của Ma giới, vừa kìm hãm được Phong Nguyệt cung, hắn tội gì không làm.

Tiết thay cho hắn, Thiên Phong vừa đọc xong lá thư, lửa giận bùng bùng, mún dâng vùn lên đại não Thiên cung như Tề Thiên Đại Thánh lúc xưa, may mà có Quân nhi can kịp. Nàng nói nhỏ vào tai hắn hai từ “Chấp thuận”, ôn nhu biết mấy, đau xót biết mấy. Vì chúng sinh tam giới, hắn nhắm mắt, lĩnh thư, sau đó ôm Quân nhi bay thẳng về phủ, không thèm ngoái lại.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đau Khổ

Thuyền Đình là thập công chúa của Thiên giới, nhan sắc mỹ lệ, thập phần xinh đẹp, tinh thông cầm, kỳ, thi, họa, lại giỏi về binh thao bố lược. Không ai không muốn có nàng, nhưng Thiên Phong là ngoại lệ. Kỳ thực, xinh đẹp đôi khi tâm không tốt a, Thuyền Đình công chúa là ví dụ siêu điển hình. Dù vẻ ngoài hào nhoáng mỹ lệ như vậy, nhưng nàng ta vốn rất độc ác, luôn xem thường người khác, lại mưu kế thâm sâu hiểm ác, bất quá chỉ do nàng ta giỏi diễn kịch với kẻ ngoài, lại thêm Thiên giới bùng bít thông tin gọn gàng, nên không ai may mắn biết đến điều đó. Thuyền Đình công chúa thường hay thấy Thiên Phong lúc hắn lên Thiên giới dự tiệc, đem lòng yêu ngay ánh mắt đầu tiên, toan dụ dỗ hắn ta vào chỗ khó xử [ý là dùng xuân dược dụ Phong ca ăn nàng ta, sau đó bắt chịu trách nhiệm đấy mà ... Phong ca : *lườm* người rảnh quá ha] May là, hắn ít lên Thiên giới, chỉ một lòng đầu tư với người của Ma giới, nên Thuyền Đình nàng ta ít có cơ hội ra tay, mà khi ra tay rồi lại đổ vỡ, hại Thiên giới dạo gần đây các vụ cường bạo xảy ra hơi nhiều.

Quân nhi ngồi trong Nguyệt viên, trầm ngâm nhớ về đêm sao hôm nọ, nhớ lại cả những lúc cùng hân chơi đùa, nhớ cả lần bị Thủy Y hãm hại ... bất giác, nước mắt nàng rơi. Thiên Phong đau lòng nhìn bóng dáng mảnh khảnh ấy cô đơn ngồi trong Nguyệt viên, nước mắt tuôn chảy. Hân lại gần nàng, lau đi nước mắt trên mặt nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chỉ nói được sau chữ :

– Ta yêu nàng. Ta xin lỗi.

Hân, cả đời đầu đời trời chân đạp đất, hôm nay rốt cuộc đã nói yêu một nữ tử, đã biết thế nào là ái tình sau ngàn năm cô đơn. Tình yêu vừa chớm nở đã bị dập dập. Người con gái hân yêu vừa tìm thấy đã vội bị đẩy xa. Hân muốn vứt bỏ chúng sinh tam giới, muốn được thỏa ước nguyện cũ, cùng nàng thiên trường địa cửu, trải qua tình yêu khiến tam giới rung động, nhưng giờ không còn được nữa rồi. Hân ôm nàng, tìm lại vị ngọt trong miệng nàng. Cùng nàng trắng đêm thần thờ ngồi trong Nguyệt viên mặc sương xuống ướt đầm thân mình.

Sáng hôm sau, hân bế nàng vào trong Nghinh Thiên viện, tìm lại cảm giác xưa, nhưng sao chỉ thấy chua chát trong lòng. Thân mình hân ướt đầm sương, hòa lẫn nước mắt nàng rơi mãi. Hân ôm nàng trong lòng, ngồi trong phòng im ắng, nửa ngày sau lạc giọng hỏi nàng :

– Ta cùng nàng cố gắng tận hưởng khoảng thời gian hiếm hoi còn sót lại có được không ?

Nàng gật gật đầu, liên tục quệt đi nước mắt đang chảy nhưng sao mãi mà không được.

Hôm sau, hân dẫn nàng ra hậu viện, vốn là một biệt viện bỏ hoang, dù cảnh đẹp vô cùng. Hân không biết từ lúc nào đã chuẩn bị sẵn hai con điều nhỏ, hào hứng như đứa trẻ tuyên bố sẽ dạy nàng thả điều. Nàng, ngay lập tức dập tắt ý tưởng của hân bằng một câu nói :

– Còn đợi huynh dạy sao, muội biết thả !

Nàng chậm rãi thả điều, chạy trên sân của biệt viện như một tiên tử đang múa, đang bay, tha thướt thoát tục. Hân cũng chậm rãi thả điều, lướt đi bên nàng, cơ hồ không muốn rời mắt, đôi lúc khẽ nắm tay nàng siết nhẹ.

Được một lát, như chợt nhớ ra điều gì, nàng vội thu điều, hướng về phía hân mở miệng :

– Hồi nhỏ, muội nghe nói, nếu thả điều có ghi ước nguyện của mình lên bầu trời, thành tâm mà thả, thành tâm hướng đến điều ước nguyện thì ông trời sẽ đáp ứng.

Hân cười, đáp ứng nàng mang ra bút mực, chưa xốt trong lòng. Chính ông trời hại hân và nàng ra cảnh này, vậy thì lão ta còn đáp ứng ước nguyện nào của nàng nữa đây ? Nàng cầm cúi viết lên điều năm chữ, nét viết đẹp như rồng bay phượng múa. Hân cũng cầm cúi viết, cũng duy có năm chữ. Rồi cả hân và nàng cùng thành tâm mà thả, thành tâm mà hướng đến điều ước nguyện.

Đêm đã khuya, hai con điều cũng đã thu lại. Nàng và hân nắm tay nhau đi về Nghinh Thiên cung, không nhìn đến con điều đối phương xem đã viết gì. Trên trời, Hằng Nga nhìn rõ hân viết ” Ta muốn nàng hạnh phúc”, còn nàng, cũng chỉ là năm chữ ấy ” Ta muốn chàng hạnh phúc”, khẽ lắc đầu, tiếc thay cho hân và nàng. Đêm ấy, sao lại đổi ngôi, nhưng trăng thì đã không còn tròn như đêm nọ, khuyết rất sâu.

Hôm sau, hân và nàng ở trong phòng cả ngày. Lần này là hân biểu diễn cho nàng xem. Hân cầm ra một ống tiêu, thổi lên một khúc ai oán. Dáng đứng tao nhã, ánh nhìn mị hoặc mà u uất, tiêu cùng người ngộ cảnh mà sinh tình, tấu lên giai điệu theo gió thoảng trong cung, lên tận trời, xuống tận Địa phủ. Ai nghe tiếng tiêu của hân cũng lắc đầu cảm thán. Chuyện về việc hân nhận mệnh kết duyên với Thuyền Đình công chúa, tuy là hi sự to lớn, nhưng thực ra còn một uẩn tình. Ma giới làm sao lại không biết hân chán ghét Thuyền Đình ? Lại càng làm sao không thể không biết Thuyền Đình công chúa là người thế nào ? Hôn nữa, bọn họ đều là tâm giao bằng hữu với hân, biết hân thực yêu tiêu cô nương tên gọi Tuyền Lâm Quân kia, và lại, tiêu cô nương ấy sau bao lần đi ngao du sơn thủy với hân đã gặp qua hầu hết Ma giới, ai cũng có hảo cảm với nàng, nay nghe tin ấy, thực không nỡ ...

Tiếng tiêu vừa dứt, Quân nhi đã hát lên một bài hát của Hiện đại, “Tình yêu ngàn năm” [*]

Trúc lâm đích đẳng hóa

Đảo quá đích sa mạc

Thất sắc đích quốc độ

Bắt đoạn phiêu dật phong trung

Hữu nhất chủng thần bí

Hồi sắc đích tuyền qua

Tương ngã quyền nhập liễu mê vụ trung

Khán bất thanh đích song thủ

Nhất đoá hoa

Truyện lai thủy kinh quá đích ôn nhu

Xuyên việt thiên niên đích thương thống

Chích vi cầu nhất cá kết quả

Nhĩ lưu hạ đích luân khuếch

Chỉ dẫn ngã

Hắc dạ trung bất tịch mạch

Xuyên việt thiên niên đích ai sầu

Thị nhĩ tại tần đầu đẳng ngã

Tối mỹ lệ đích cảm động

Hội trị đắc dụng nhất sanh thủ hậu a

Tiếng hát vừa dứt, đêm tối đã kéo xuống. Thời gian trôi nhanh như mây gió, như muốn trên người hắn và nàng. Hắn mỉm cười, giấu đi ưu sầu trong mắt, kéo nàng trở về biệt viện cũ. Ở đó, hắn đã chuẩn bị sẵn một chiếc lò lửa cháy bập bùng, đun nóng một hũ rượu Tuyết Tiểu Ngân do chính Phong Nguyệt cung pha chế, là mỹ tửu trên đời. Bên cạnh là một đồng lửa cùng vài que nhỏ dây thức ăn. Hắn nói :

– Đi thôi, ta đối ẩm cùng nàng, cho nàng biết cái thú một đêm hoang sơn dã lĩnh.

Nàng đến ngồi bên cạnh hắn dưới một gốc mai tuyết, nâng chén cùng đối ẩm, cùng thiêu nướng đồ ăn. Cứ như thế cả đêm. Hắn không nói nàng không nói, chỉ nhìn vào mắt nhau cùng đối ẩm, cùng thưởng thức đồ ăn. Đến gần sáng, nàng nhích lại gần hắn, khe khẽ hát bài hát khi nãy, rồi thanh âm mờ nhạt đi khi hắn ôm nàng vào lòng. Tối đó, hắn ngủ cùng nàng dưới gốc mai tuyết, ôm chặt không rời. Ấm áp, kể cả khi lửa đã lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cuối Cùng Người Cũng Tới.

Đêm qua, ngày đến. Nắng mai soi rọi như muốn cho mọi người thấy tình yêu của hai kẻ đang ôm nhau ngủ dưới gốc mai tuyết, vừa như muốn ôm ấp bảo vệ họ. Nhưng, chỉ tiếc rằng, cổ cách mấy thì tai họa cũng đang đến gần.

Một nha hoàn chạy hụt hơi về phía biệt viện, mừng rỡ khi thấy cung chủ đang ở đó, có thoáng ngẩn người khi nhìn thấy hắn và nàng ôm nhau ngủ như hai tiên tử, thoát tục, không chút bụi trần. Nhưng rồi, đại họa đến gần, không biết làm sao hơn, nàng khẽ lay vai của hắn, gọi một tiếng : ” Cung chủ !”

Hắn đưa khẽ một ngón tay lên môi, khiến tiểu nha hoàn kia giật mình, quả thực nhìn không ra hắn đã thức từ sớm. Hắn ân cần, chậm rãi đặt nàng dựa vào gốc cây, đi đến một góc khuất, tiểu nha hoàn kia hiểu ý, vội đi theo, đến nơi đã mở miệng bẩm tấu :

– Bẩm cung chủ, Thuyền Đình công chúa đã đến cung, hiện đang ngồi ngoài sảnh lớn.

Hắn phát tay, ra hiệu cho tiểu nha hoàn ấy đi, quay lại gốc cây đã thấy nàng điềm nhiên ngồi dậy, mỉm cười thật tươi :

– Phong ca, Thuyền Đình công chúa đã đến rồi, huynh nên mau ra ngoài tiếp đãi

Bỗng chốc, im lặng. Gió ngừng thổi, lá và cánh hoa ngừng rơi, hắn và nàng không ai nói câu nào, chỉ còn nàng vẫn điềm nhiên mỉm cười. Chợt khẽ lay động, tuyết, không biết thế nào, chậm chậm rơi xuống, bay xung quanh hắn và nàng. Hòa với nước mắt nàng, tuyết tan chảy, rồi cũng lại tiếp tục rơi xuống.

Hắn đau thương quay đi, đột nhiên hú lên một tiếng oán thán của Hồ ly, vang vọng khắp chốn. Ma giới, Thiên giới đều hiểu, nữ nhân ấy đã đến. Bất giác, không cùng hẹn, nhiều nữ tử rơi lệ thay cho Lâm Quân. Vang vọng tiếng thờ dài, tiếng hú trong không gian. Cửu hoàng tử hắn cũng nghe được, thậm tự hỏi bao lâu thì Thiên Phong sẽ giết tiểu muội của hắn và lạnh lùng bảo hắn đem thi thể về an táng đây ? Chỉ sợ, lão hồ đồ nhà hắn cùng tiểu muội ngốc này không biết cao thấp, đã phạm phải tội lỗi khiến tính mạng treo sợi tóc mất rồi. Chung Thiên Phong, rốt cuộc cũng không phải là kẻ Thiên giới có thể tùy nghi định đoạt.

Hắn mang theo sát khí đi vào sảnh lớn, đã nghe chanh chua có nữ nhân đang mắng người :

– Ta đường đường là cung chủ phu nhân, tại sao các người còn gọi công chúa ? Còn nữa, trà này là trà gì, mau mang Bích Loa xuân ra cho ta !

” Choang ” một tiếng, rõ là có chén bát đồ vỡ, càng rõ hơn nữa là có người đập phá đồ đạc. Hần bước vào, giọng nói đầy đe dọa, sắc mặt âm khí dọa cho đám cung nữ rét run :

– Chưa bái đường, cung chủ phu nhân không đến phiên người mang ra dọa người. Còn nữa, Bích Loa xuân không đến phiên người uống, mau đi mà dọn dẹp cái chén phi thủy người đã đập vỡ, đền cho ta một vạn lượng rồi xéo về phòng ! [ta hảo hảo yêu huynh, Phong ca ... Phong ca: hảo tiểu muội, ta mua hồ lô ngào đường cho muội, ngoan ngoãn cho ta gấp lại Quân nhi]

Thoảng thấy bóng hần, nữ tử vừa nanh nọc ban nãy đã trở về nhu mì thực nữ, nhưng chỉ khiến hần thêm khinh thường. Ra về chủ nhà, nàng ta phẩy tay ra lệnh cho bọn cung nữ :

– Mau dọn dẹp rồi mang trà khác ra đây !

Hần lạnh lẽo mỉm cười, nói :

– Không cần, các người mang chổi ra đây, sau đó lui, không cần trà mới.

Đám cung nữ biết hần khinh ghét nữ nhân này, lại vừa được cứu thoát khỏi nàng ta, không nói tiếng nào trước sau lục tục kéo nhau đi mất.

Còn lại nàng ta và hần, khiến Thuyền Đình nuôi mộng tưởng hần muốn gần gũi nàng ta. Đợi cá đến không bằng tự đi bắt [có câu thành ngữ tương tự thế này mà sao ta xem Sở Lưu Hương xong quên mất rồi == ... Phong ca: ngoan ngoãn ăn kẹo xong rồi cho ta gấp lại Quân nhi đi], nàng ta ông ẹo sấn tới, quàng tay qua cổ hần, đưa mặt sát lại mặt hần. Mùi mỹ phẩm bay lên ngào ngạt, khiến hần thấy mắc ói vô cùng. Quân nhi luôn không sử dụng mỹ phẩm, thân thể toát ra mùi hương tự nhiên, ngọt ngào vô cùng. Nhớ đến Quân nhi, hần thoảng cười nhẹ. Thuyền Đình nàng ta thấy thế, cứ nghĩ đã mê hoặc được hần, liền đưa mặt đến sát hơn. ” Chát “, một bên má nàng ta nóng rất, in hần năm ngón tay. Hần vừa tát nàng ta một cái a. Tiếng ” Chát ” này quả thực vang lên làm cho rất nhiều người thấy thoải mái trong lòng.

– Người muốn hôn ta ? Thực xin lỗi, cả đời không có cơ hội !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Độc Kế

Nàng ta, Đạm Thuyền Đình, thập công chúa của Thiên giới, vừa bị ăn tát ! Nàng ta, công chúa được cưng chiều nhất, vừa bị nam nhân này ghê lạnh ! Nàng ta, vốn muốn gì cũng được, lại không có được nam nhân này ! Hần ta, trước sau con mắt không để ý đến nàng ta, nụ cười ấy cũng không là của nàng ta, nguyên lai là vì cái gì ?

Phất tay áo, Thiên Phong bước ra ngoài tuyết trắng bay bay, đi vội về cây mai tuyết trong biệt viện. Nàng, tất nhiên không còn ở đó nữa. Hần khẽ cười, về Nghinh Thiên cung, nàng cũng không có ở đó. Hần xoay người, có chút gọn lên lo lắng bất an, ra Nguyệt viên, nàng cũng không ở đó. Bếp, cũng không. Khấp Phong Nguyệt cung bị đào xới lên, cũng không có nàng. Một câu đơn giản : Nàng đã biến mất.

Hần, vẫn đang đứng dưới cây mai tuyết, ngơ ngẩn kinh hoàng. Nàng đến như giấc mơ, rồi giờ ra đi nhẹ nhàng thanh thoát. Hần đau, nhói nơi ngực trái a. Lục cả Phong Nguyệt cung lên rồi, nàng vẫn không để lại vết tích.

– Cung chủ, người tìm kiếm Quân nhi ?

Hần xoay người lại, là giọng nói hần muốn nghe nhất lúc này. Quân nhi đứng đó, bạch y bay bay, hòa vào tuyết nhạt nhòa. Hần nhận ra rồi, nhận ra rồi. Thiếu nàng một khắc, một giờ, hần cũng như tàn phế, sống dở chết dở. Hần lao đến ôm nàng, thật chặt, thật chặt, sợ nàng sẽ tan ra, sẽ thành một nắm tuyết trắng bay đi mất.

-Cung chủ, người không nên ...

-Gọi ta Phong ca-vẫn gắt gao ôm nàng không rời

– Cung chủ ...

– Phong ca, ta là Phong ca của nàng, mãi mãi là Phong ca của nàng. Nàng chỉ được gọi ta Phong ca, chỉ được gọi ta Chung lang, ta thuộc về nàng !

Hấp tấp hôn lên môi nàng, cuốn lấy vị ngọt ngào, không để nàng thoát nên lời nào nữa. Một thân bạch y trong vòng tay hần, ngập chìm trong hạnh phúc và tình yêu của hần. Một thân tử y đứng nép bên góc tường, lưng dựa vào tường từ từ trượt xuống, ngập trong sự chán ghét và ghê lạnh của hần. Cùng yêu

một người, nhưng sao nàng ta lại thua bạch y nữ tử đó ? Nỗi hận trong lòng vụt lớn, thôi thúc đã tâm trong nàng ta, lập nên một mưu đồ sát nhân thâm độc.

Hắn, và nàng, chung qui vẫn nằm ngủ cùng với nhau. Vẫn ôm nhau, vẫn bên nhau. Thuyền Đình nàng ta, vẫn một mình, vẫn bị cô lập trong Phong Nguyệt cung. Vẫn yêu, vẫn hận, và vẫn áp ụ niềm ham muốn giết Lâm Quân. Nàng ta mù quáng, rằng bạch y nữ tử ấy chết đi, tất hẳn phải cưới nàng ta, sau nhiều đêm nằm với nàng ta sẽ mau chóng quên nữ tử kia. Nàng ta, chung quy đã bị mờ mắt, không nghĩ ra rằng cả đời một cái ve vuốt Thiên Phong cũng sẽ không hào phóng vứt ra cho nàng ta.

Ngày giết bạch y nữ tử kia cuối cùng đã đến. Một tháng trước ngày bá đường người của thiên giới mang đến hi phục, trang sức, mỹ phẩm, lễ vật cho Thuyền Đình. Có cả một đại phu trong Thiên cung đi theo bắt mạch cho nàng ta nữa. Không biết nàng ta ghé tai đại phu nói những gì, chỉ thấy đại phu kia sắc mặt trắng bệch, liên tục gật đầu, còn nàng ta về mặt đầy thoả mãn, dúi vào tay đại phu một viên đơn có thể hoàn mệnh, giá trị vô biên, thứ mà ba giới đều muốn có [công chúa mà, ai ... *phát tay áo đi ra*]

Nàng ta ngây thơ cứ nghĩ kế hoạch hoàn hảo, thực ra vẫn có chỗ sơ hở. Vị đại phu kia, nguyên lai là bằng hữu vong niên của Thiên Phong, thường cùng hắn đánh cờ đối tửu. Trong Thiên giới, vị đại phu ấy có thể coi là chỗ giao hảo tốt nhất của hắn, hay dạy dỗ hắn làm thế nào cho phải. Cách khiến Quân nhi trường thiên địa cửu bên hắn, cũng là lão bày ra cả.

Sau khi cáo lui, lão cứ nhắm Nghinh Thiên viện mà tiến, không nghĩ ngại gì nhiều. Vừa được mời vào, chưa kịp uống hớp trà nào, lão đã mau chóng kể lại cho hắn nghe toàn bộ câu chuyện. Nghe đến đâu, sắc mặt hắn biến đổi đến đó, cuối cùng bóp nát cái chén ngọc trong tay ra thành bột mịn. Hai người thì thâm tính kể một lúc lâu, lát sau nghĩ ra được một kế nhất tiễn hạ song nhạn. Đuổi Thuyền Đình về Thiên cung, lại cứu được mạng Quân nhi

Tiền vị đại phu kia về, hắn cười rạng rỡ

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhất Tiễn Hạ Song Nhạn

Quả thực, hai hôm sau Thuyền Đình hạ độc thủ với Quân nhi.

Lúc ấy, Thiên Phong đi ra ngoài, tham dự cái gì gọi là tiệc chia buồn dành cho hắn, do các trưởng lão Ma giới lập ra. Nghe nói, hắn đi hai ngày hai đêm mới về.

Thừa dịp, Thuyền Đình sai nô tỳ thân tín, Phiến nhi đi mời nữ tử áo trắng ấy qua dùng chung với nàng ta một bữa cơm. Phiến nhi vừa đi đến Nghinh Thiên viện, đã thấy một bạch y nữ tử đang ngồi vẽ tranh, nhưng bút pháp và cách vẽ thực khác, tuy điểm lệ nhưng hoàn toàn đi ngược lại các quy tắc trong thư họa, không tránh khỏi có chút tự phụ về công chúa nhà mình và khinh thường nàng ta [Ai dà, cái đây là vẽ Manga đây nàng ạ ... Quân nhi : không chấp nhất với người không biết, ngoan ngoãn đi, tỳ mua kẹo hồ lô cho muội] Lạnh nhạt, Phiến nhi cất tiếng, mời mà như bắt ép người khác :

– Bạch y tiểu thư, công chúa chúng tôi muốn mời người dùng một bữa cơm với nàng, nhân tiện nhờ người dạy bảo các quy tắc trong Phong Nguyệt cung.

Trái với dự đoán của Thuyền Đình, trái với cả suy nghĩ của Phiến nhi, nàng đứng dậy, để lại tờ giấy lên trên bàn đá trong viện, ra hiệu nhờ dẫn đường. Tuy nhiên, chút bối rối vụt qua kẹmắt rồi biến mất, nàng ta lãnh đạm xoay gót, dẫn Quân nhi về phía Đình viên.

Một mâm cơm toàn sơn hào hải vị đã được bày sẵn. Thuyền Đình ngồi sẵn bên bàn từ trước, thấy nàng vào chỉ cười nhạt một cái chào hỏi. Quân nhi về mặt khó đoán, cúi xuống hành lễ:

– Nô tỳ tham kiến công chúa !

Chữ công chúa thốt ra từ miệng nữ tử này khiến Thuyền Đình nàng ta thập phần khó chịu, muốn ra tay mau mau một chút. Nhưng rồi, vẫn đeo chiếc mặt nạ tươi cười, nàng ta mời Quân nhi ngồi xuống. Rót cho Quân nhi một chung trà, nàng ta tươi cười, mời nàng:

– Không cần khách khí như thế, Quân muội, ta lớn hơn muội một tuổi, ta gọi muội như thế nhé. Muội uống chén trà lấy lại sức đã, rồi sau đó nhập yến cùng ta.

– Quân nhi tạ ơn tỳ tỳ-nói rồi, nàng uống một hớp trà.

Một khoảnh khắc trôi qua, ly trà bỗng rơi xuống, sắc mặt Quân nhi trắng bệch, rồi nàng ngã xuống sàn. Cử Đình viên vốn đã đóng một khắc sau khi nàng bước vào. Căn bản, nàng đang tiến dần vào Quỷ Môn quan mà không ai biết trừ người của Đình viên.

Phong ca, muội thấy khó thở lắm, muội thấy tối lắm, muội sợ. Lạnh lắm. Phong ca, huynh đang ở đâu ? Muội muốn gặp huynh lần nữa trước khi chết.

Thuyền Đình bật cười điên dại, nàng ta đã thành công.

– Vĩnh biệt ngươi. Tuy ta muốn chờ cho ngươi một con đường sống nhưng ngươi lại bức ta phải hại ngươi. Vậy thì, ngươi cứ đi chết đi, ta sẽ vứt ngươi cho thú hoang ăn thịt. Chúng chắc sẽ đội ơn ta lắm lắm.

– Chỉ sợ, người bị giết là ngươi.

Giọng nói băng lạnh vang lên, Thuyền Đình giật bắn người quay lại. Một bóng người phi thân qua lối cửa sổ, nhẹ đáp xuống bên cạnh Quân nhi. Mùi hương ấy, chính là hân. Nàng ... cuối cùng cũng đợi được hân đến bên nàng lần cuối. Nàng mệt mỏi, muốn ngủ. Nàng chỉ cần trong vòng tay của hân là sẽ ngoan như một con mèo nhỏ, ngủ say, thật say. Một viên Hoàn Mệnh Huyết đơn rơi vào miệng nàng cùng một giọt máu của hân. Đến dạ dày, hội tụ cùng viên ngọc kia bỗng khiến nàng biến chuyển dữ dội. Một luồng hơi nóng xông lên khắp các huyết mạch, phong tỏa từng kinh mạch của nàng, xâm nhập vào huyết đạo. Từ Quỷ Môn quan, bỗng như có ai túm lấy, nàng lại quay trở về. Trên đường về, nàng gặp một lão nương mặt đẹp như ngọc, nhìn theo nàng nói với lại một câu :

– Duyên phận do ngươi, đừng buông xuôi, chỉ hồng vẫn còn buộc, ngươi và hân bất luận thế nào cũng sẽ tìm ra nhau.

Rồi nàng ngắt đi.

Hai ngày sau, nàng thức dậy, thấy toàn thân có chân khí cùng nội lực thâm hậu. Hân cùng một đại phu đang thậm thụt bàn tính bên chiếc bàn trong sảnh trước. Về mặt hai người vừa kinh ngạc vừa hân hoan. Bàn tính, tranh cãi rất dữ dội. Nàng đi ra, bám tay lên cửa. Hân nghe thấy tiếng bước chân, cảnh giác quay lại, thấy nàng đang khó nhọc bước đến, vội quát lên ” Không được tiến ! ” rồi đến đỡ nàng ngồi vào bàn. Vị đại phu kia bắt mạch cho nàng, không khỏi kinh ngạc kêu khẽ một tiếng. Mạch của nàng sau khi trúng kịch độc không ngờ vẫn bình thường, lại có cả chân khí đang cuộn cuộn chảy trong khí huyết, nội công nàng cao đến khó dò, e chỉ thua mỗi Thiên Phong. Nàng bây giờ, đã đạt đến cảnh giới của tiên tử tu luyện mấy ngàn năm.

Lại nói về Thuyền Đình, sau khi bị đem trả về Thiên cung, đã khóc lóc đòi Ngọc Hoàng làm cho ra lẽ. Ngọc Hoàng thương con, muốn phát quân liều chết đánh vào Phong Nguyệt cung, nhưng bị Cửu hoàng tử can lại :

– Phụ hoàng, xin người vạn lần đừng làm vậy. Hải nhi không muốn phải tự tay an táng cho Thuyền Đình đâu. Tốt nhất là ém nhem chuyện này đi, viện lý do hủy hôn ước, sau đó lựa chọn một kẻ vừa ý gả Thuyền Đình cho người đó.

Chuyện đến nước này, đành thế thôi. Nhưng lão không cam tâm nhìn nữ hải tử của mình bị ức hiếp, nuôi một mối hận trong lòng.

Hai tháng sau, Thuyền Đình xuất giá, nghe nói gả cho một đại tướng quân Thiên giới. Từ nay, Phong Nguyệt cung cũng yên tĩnh được một chút, để Thiên Phong hân lo lắng cho Quân nhi. Chỉ sợ, yên ắng như thế là lúc trước khi phong ba nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Huấn Luyện [Thượng]

Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, nàng đã phát hiện ra có thứ gì đó không bình thường trong cơ thể mình. Nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều, chỉ cần hơi quá tay một chút, đồ đạc sẽ bị phá hỏng. Sức khỏe của nàng cũng nhanh chóng bình phục, tốc độ thực kinh ngạc khiến người ta khâm phục. Hân ngày nào cũng bên nàng, sắc thuốc, lau mát, nấu canh, kiên nhẫn dọn dẹp từng tí các đồ đổ vỡ do nàng gây ra. Thế nhưng, đến hôm nay, hân bắt đầu lộ rõ bộ mặt kẻ bức chết nữ tử yếu đuối như nàng a T.T

Hân, từ buổi sáng đã lay nàng thức dậy, lấy vội cảm bào khoác lên cho nàng, sau đó không nói không rằng kéo tay nàng đi ra Nguyệt viên. Hân nắm tay nàng, trịnh trọng tuyên bố :

– Ta từ hôm nay sẽ dạy nàng võ công, cũng sẽ dạy nàng luyện khí.

Àm, âm, âm. Ba tiếng sét đánh ngang tai nàng nghe thật rõ ràng nha. Dạy võ ? Không lẽ ngoài Phong ca, Chung lang, nàng còn phải gọi một tiếng sư phụ sao ? Hơn nữa, trước giờ võ công chưa có học qua, nhưng xem phim thôi cũng đã thấy sự khổ sở của nó rồi. Nàng thực khóc không ra tiếng.

Hân bỏ qua vẻ mặt khó coi của nàng, tinh bơ tuyên bố:

– Hôm nay dạy nàng kinh công trước, sau đó sẽ nâng dần cấp độ, 3 tháng sau sẽ tổng kiểm tra.

Uych, nàng té ngã. Nàng có phải siêu nhân đâu, càng không phải Hồ ly, tiên tử. Thăm cực độ rồi. Nhìn nàng nước mắt nước mũi tèm lem, hân bật cười sáng khoái. Vẫn là, thích nhìn nàng thống khổ a, có dư vị rất tuyệt. [Đoạn tụ a ... Phong ca : ta biết muội ganh tỵ, không chấp nhất, hành hạ Quân nhi trước đây] Hân dạy nàng leo tường, thậm nhìn cười nhìn lại mình ngàn năm về trước. Nàng khổ sở gặm chân lấy đà, dùng mũi chân điểm nhẹ giữ thăng bằng leo lên, nhưng cứ bị rơi xuống mãi. Mỗi lần nàng rơi xuống đều có hân đỡ, tiện tay ăn chút đậu hũ. Hôm ấy, mặt nàng còn đỏ hơn cả hoàng hôn.

Mệt mỏi rã rời, nàng đi vào trong, thấy com đã dọn sẵn, vội lao vào bàn, gấp lấy gấp để, mặc kệ tất cả nha hoàn, kể cả hân đang giương mắt ra chòng

chọc ngó nàng. Nàng bị bỏ đói cả ngày a, còn nữa, bị bắt tập võ mãi đến chiều mới được ăn nha. Vừa tập vừa khóc không ra tiếng. Hắn bình thường ôn nhu là thế, nay lại đối xử với nàng cực kỳ khắc nghiệt. Bây giờ nàng đã biết phong vị làm nha hoàn của hắn rồi a. Còn nữa, hắn bá đạo a, tranh thủ lúc đỡ nàng ăn đậu hũ, không may có người nhìn thấy ... thì ... thì ...

Nghĩ đến đây, mặt nàng đỏ ửng, khóe bốc lên xèo xèo trên đầu. Không nghĩ nữa a, nàng đi ngủ !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Huấn Luyện [Trung]

Sắc mặt nàng thoát biến, màu thay đổi liên tục, cuối cùng khi đã đỏ lên thì mới dừng lại. Đầu nàng bốc khói, chân dậm đùng đùng đi về phía Nghinh Thiên viện. Hắn nín cười, giả lơ đi theo, làm nàng càng thêm âm ức trong lòng. Nàng như thế này rất cuộc vì ai chứ. Thật mất mặt quá đi, đi đến nơi đâu cũng có bóng dáng hắn, thật muốn giết cá chém thớt mà.

Hắn cười cười, giả tăng đến bên nàng hỏi thăm :

– Nàng vì sao vẻ mặt khó coi như vậy ?

Giả ngây dọa nàng chắc ? Hảo, giả ngây thì giả ngây, nàng không sợ a. Nàng cũng cười cười, đáp lại hắn :

– Muội đâu có khó coi, chỉ là, bị Phong ca bạo ngược nên có hơi bực một tí thôi

Nghẹn phải xương rồi a. Nàng giận hắn rồi. Hắn vò đầu bứt tóc khổ sở than với Ma vương [huynh tự kỉ à, huynh là Ma vương chứ còn ai vào đây ? ... Phong ca : bị giận rồi a, cái gì cũng không thể nhớ được] Nhìn nàng tủm tỉm cười, hắn cư nhiên muốn đập đầu vào tường mà chuộc lỗi, chỉ tiếc, có đập vào, đầu hắn không sút mẻ chảy máu, mà là toàn bộ Phong Nguyệt cung sẽ sụp đổ !

Vừa hay, hắn nhớ ra Ma giới đang có hội chợ hàng tháng. Nàng rất thích nào nhiệt a, chắc chắn đến đó sẽ tha lỗi cho hắn. Hắn thân nhiên ôm ngang eo nàng, dùng kinh công tuyệt đỉnh treo tường, đi đến hội chợ.

Gió rít ngang tai nàng mát mát, còn hắn ôm nàng, ấm áp thật nha. Chưa cần đến hội chợ, nàng cũng đã thấy muốn tha lỗi cho hắn rồi.

Nàng theo hắn đến một địa phương cực kỳ tung bừng náo nhiệt nha, đèn hoa giăng khắp chốn, mùi thức ăn bay lên ngào ngạt, còn có rất nhiều trò vui nữa. Có điều, nơi đây ngập tràn một mùi quỷ dị, nhìn thật kỹ thì sẽ thấy có rất nhiều khuôn mặt quen, đều là người của Ma giới cả. Mặc kệ, nàng không quan tâm, có náo nhiệt là được rồi, còn lại thì toàn người quen cả, nàng sợ cái gì chứ ? [sợ cái đại họa sắp tới đây, hắc hắc ... Quân nhi : Người thực ác độc *nép vào Phong ca* ... Phong ca: muội thực tốt, hảo tiểu muội *quàng tay ôm*]

Nàng, khuôn mặt sáng bừng, như một đóa trẻ chạy hết từ gian hàng này đến gian hàng khác, tay cầm không biết bao nhiêu là đồ chơi. Có điều, nàng tuyệt đối không ăn gì, vì thức ăn của Ma giới người như nàng sao có thể tùy tiện được [Á, ta lờ ăn kẹo hồ lô ở dưới này mất rồi ... Phong ca : *vận khí* mau ngồi xuống ta chữa giúp ngươi, cho chữa tật ăn hàng] Hắn, một khuôn mặt cũng sáng bừng không kém, đi khắp nơi trả tiền cho nàng, để mặc nàng lồi lõm kéo đến bất cứ đâu. Và còn một người nữa, mặt càng rạng rỡ hơn khi thấy nàng và hắn, đó là Mạc Đạm Thanh Cửu hoàng tử [hắc hắc, sắp có xóng róng rồi] Không để chậm trễ, Đạm Thanh vội phi thân đến chỗ hai người bọn họ, cung kính chào :

– Đệ Đạm Thanh cúi chào Phong ca.

Nàng, phấn khích như một đóa con nít, khác về điểm đậm lúc hắn gặp trong Nguyệt viên và trong rừng trúc. Có điều, vẻ mặt nào của nàng cũng hết sức xinh đẹp, mê hoặc lòng người. Hắn bái kiến xong, cũng không hay Thiên Phong có nghe thấy không, chỉ ngây người ra ngắm nàng. Đạm Thanh hắn đã quá sơ suất rồi, Thiên Phong tuy không chú ý nhưng cũng nhanh chóng nhận ra hắn đang ngây ngốc ngắm nhìn Lâm Quân. Nhất thời, hắn lại ăn giấm chua. Không nói không rằng, hắn phác một động tác cáo biệt, sau đó ôm eo Lâm Quân bay về Phong Nguyệt cung. Vì ăn giấm chua, hắn không để ý, đã bị hạ độc thủ bởi Thuyền Đình, người che mạng đen đi theo hắn và nàng từ suốt buổi lễ đến giờ.

Trên đường bay về Phong Nguyệt Cung, hắn càng gần nàng, càng bị nàng cọ xát thì càng cảm thấy rạo rục, suýt chút nữa là không bay được về đến Nghinh Thiên viện. Sau đó, hắn vào phòng, nhìn thấy nữ tử kia đang ngây thơ ngó hắn từ trên giường, thì đã kim không được nữa, vội lao vào ... ăn nàng.

Hắn, vẻ mặt lãnh khốc, bỗng nhiên hôm nay đòi ăn nàng. Hắn từ từ tiến tới, ôm hôn nàng, mút lên bờ vai của nàng, từ từ đưa xuống, bỗng nàng thấy rạo rục. Mãn buồng xuống, chỉ còn một cảnh xuân phơi phới ...

Sáng hôm sau, hắn thức dậy, kinh ngạc nhìn nữ tử không mặc quần áo trong vòng tay mình. Hắn ta đã ăn nàng sạch sẽ thật rồi sao? Còn là ... một đêm triền miên, một lần rồi lại lần nữa. Cảm giác rạo rục hôm qua ... hình như là, hắn ta đã bị hạ xuân được.

Nhưng, như thế cũng tốt, vì việc này, lão đại phu kia có nói tới. Viên Bích Tinh linh trong người của Quân nhi cùng Hoàn Mệnh Huyết đơn đều là âm hàn trần bào cả. Giọt máu của hắn chỉ vừa đủ trấn áp khí hàn, chứ phần âm thì phải tìm phần dương để hòa hợp mới mong nàng hoàn toàn từ người bình thường trở thành tiên tử được. Cách nhanh nhất để bù đắp phần dương ấy vào là chủ nhân của giọt máu trấn áp khí hàn kia phải ... ăn nàng.

Nàng, bây giờ đã thành tiên tử thực rồi sao ? Hắn vui sướng ôm nàng vào lòng.

Thuyền Đình nàng ta hạ xuân dược với Thiên Phong và Lâm Quân không phải vì muốn họ hạnh phúc gì cho cam, mà là vì muốn phá vỡ đạo hạnh của Quân nhi. Nàng ta nhìn thấy đạo hạnh của Quân nhi, những tưởng nàng tu theo thuật đồng nữ, nên mới hạ xuân dược Thiên Phong để hắn ám hại nàng cho phá hủy đạo hạnh, hồn phi phách tán, nhưng không ngờ kết quả lại giúp bọn họ. Cũng may nàng ta chưa nghe thấy tin này, nếu có, chắc nàng ta phải cắn hận chính mình lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Huấn Luyện [Hạ]

Trên giường, lấp lánh một vết lác hồng.

Trên cửa sổ, một đôi chim uyên ương đang hót ríu rít.

Trong Phong Nguyệt cung, có 3 người với 3 tâm trạng khác nhau

Quân nhi. Nàng đang hạnh phúc, có chút bờ ngỡ, lo sợ. Nhưng trên hết, nàng ... muốn khóc

Thiên Phong. Hắn hạnh phúc, vui mừng, tỉnh tỉnh như con nít. Nhưng trên hết, hắn muốn ... đem mau đến.

Mạc Thanh. Hắn ta buồn bã, căm ghét, tức giận. Nhưng trên hết, hắn hận, muốn ... giết người.

Hắn ta hôm qua vì không hiểu tại sao Thiên Phong lại nhanh chóng cáo từ, ôm nàng phi thân trở về, sợ nàng có chuyện nên vội đi theo. Kinh công của hắn căn bản không bằng Thiên Phong, nên sau khi Thiên Phong ôm nàng bay đến Nghinh Thiên viện được một lúc thì hắn mới tới. Ai ngờ, vừa tới, hắn đã nghe tiếng rên đau đớn của Quân nhi. Qua tiếng động, hắn có thể biết hai người kia đang làm gì. Và hắn, sụp đổ ngay từ giây phút ấy.

Lặng lẽ, hắn ta bay về Thiên giới. Tình huynh đệ gần ngàn năm căn bản đã bị xóa nhòa từ hôm qua. Triết Nham, thân cận của hắn được phái đến làm một việc động trời.

Trong Nghinh Thiên viện, vẫn còn hai người đang ung dung hạnh phúc, không biết rằng vẫn còn kiếp nạn chưa trải.

Nàng có chút ăn năn, vì tối hôm qua đau quá đã lỡ cầu vào lưng hắn, nhưng may mà chưa chảy máu. Nàng nhỏ nhẹ thăm dò hắn :

– Chàng ... tối hôm qua ... có đau không ?

Hắn suyt chút nữa thì ngã bật ngửa. Rõ ràng, nàng là nữ nhi chứ đâu phải hắn, hôm qua cũng là lần đầu của nàng chứ đâu phải hắn, sao nàng lại hỏi câu ấy được chứ, hắn dờ cười dờ mếu nhìn nàng.

Mà nghĩ lại, quả thực hôm qua nàng rất đau. Lần đầu tiên hắn thấy một nữ nhân trải qua lần đầu, thật sự là đau lắm a. Nàng rên la rất to, nước mắt chảy ra nữa, khiến hắn phát hoảng. Bất giác, hắn cũng hỏi:

– Nàng ... tối hôm qua ... có đau lắm không ?

Hắn thấy nàng tròn tròn mắt ngó hắn, nhất thời không biết làm sao, gãi đầu gãi tai cười trừ.

Hắn, căn bản không hiểu nàng nói gì ?

Nàng, căn bản không hiểu hắn nói gì ?

Hay là thật sự không đau ?

Hắn nghi hoặc nhìn nàng :

– Nàng tối qua không đau thật sao ? Tối qua rõ ràng là lần đầu ...

Cùng lúc, nàng cũng nghi hoặc nhìn hắn :

– Chàng tới qua không đau thật sao? Tới qua rõ ràng là thiếp đã cứu chàng ...

Hắn và nàng cùng tròn tròn mắt :

– Thì ra ý nàng muốn hỏi là cái đó ?

– Thì ra ý chàng muốn hỏi là cái đó ?

Sắc nước miếng !

Mặt của nàng thoáng chốc đỏ bừng:

– Có đau. Rất đau. Thiếp sợ lắm.

Hắn nhìn nàng, nhỏ nhẹ:

– Ta xin lỗi, là vì tối hôm qua ta bị hạ xuân được ... cho nên ...vội lại, tối hôm qua nàng cứu ta thật sự không đau.

– Thật không ?-Nàng rạng rỡ

– Thật – hắn ôn nhu cười

– Vậy thì chàng phải bồi thường cho thiếp – Nàng tỉnh ranh nói

Xong, Hắn đã rơi vào bẫy.

– Nàng muốn ta bồi thường cái gì ? – Hắn rầu rĩ nhìn nàng

– Cả cuộc đời chàng – Thanh âm thoát ra ôn nhu, thanh thúy và ngọt ngào.

Hắn, ôn nhu cười, bỗng chốc lại muốn đêm mau xuống, để hắn huấn luyện nàng hầu hạ làm sao cho tốt.

Mặt trời, căn bản chưa qua khỏi đỉnh đầu a !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Biến Mất

Trời không phụ lòng người, đêm đến thực nhanh, tưởng như chỉ chớp mắt vài cái.

Đêm ấy, triều miên mãi không dứt. Từ rất sớm, đèn trong Nghinh Thiên viện đã tắt. Thảng hoặc nghe tiếng người rì rầm nói chuyện rồi lại tĩnh lặng.

Mấy hôm như vậy trôi qua, mãi cho đến vài tháng sau.

Đêm nay, trăng cũng rất sáng. Đèn trong Nghinh Thiên viện cũng đã tắt từ lâu. Toàn khung cảnh tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng thở gấp kéo dài.

Một bóng đen xuất hiện trong màn đêm. Nhẹ nhàng như không hiện diện, hắn lướt nhanh trên những mái nhà. Dừng lại ở Nghinh Thiên viện, một đốm sáng lóe lên, bay vào trong phòng của Thiên Phong. Một tiếng động vang lên, cho biết mũi phi tiêu đã thực hiện thành công nhiệm vụ gây chú ý. Bóng đen ấy vội ẩn nấp vào một góc nhà, thay vào đó là một bóng đen nữa xuất hiện, vừa vận thu hút chú ý của Thiên Phong. Hắn đuổi theo bóng đen ấy, hoàn toàn không hay biết mình đã rơi vào thiên la địa võng.

Bóng đen đầu tiên bay vào trong phòng, nghe được một thanh âm ngọt ngào vang đến :

– Phong ca ?

Hắn theo hướng phát ra tiếng nói tiến đến, điểm huyết nữ nhân ấy, dùng nội công bí thuật Đoạn Tuyệt Huyền Môn phong tỏa ký ức. Sau đó, một cái phi thân đã dâng vùn lên Thiên giới.

Sau một hồi đuổi bắt, Thiên Phong cũng tóm được hắc y nhân kia. Vừa tóm được, tên ấy đã vận nội công cho đứt hết kinh mạch tự sát. Hắc buồng rơi từ thi, kinh hô một tiếng rồi phi thân về lại Phong Nguyệt cung :

– Chết, mắc mưu !

Về đến nơi, quả thực Quân nhi đã biến mất.

Hắn đứng sững như đã hóa đá, bất giác đi đến gốc mai tuyết hồi ấy. Hắn đợi, đợi đến khi sương đã ướt đầm toàn thân, đợi đến khi bình minh hé rạng, nàng thủy chung vẫn không xuất hiện.

Nộ khí dâng trào, hắn đâm mạnh vào cây mai tuyết khiến lá cây rơi rụng lá tã.

Hắn đã thất hứa, hắn đã không bảo vệ được nàng. Hắn không cùng nàng được ở chung cả đời.

Nàng biến mất nhanh như cách nàng đến, đột ngột và khiến người ta hụt hẫng.

Bây giờ, hắn có thể đòi ai trả nàng lại như hắn đã từng đòi nàng ?

Sương và lá cây cùng hoa mai tuyết phủ kín người hắn. Hắn bây giờ có như người tuyết không ? Người tuyết ... ngày ấy nàng đã từng nói nếu dùng tuyết nặn thành hai viên tròn chồng lên nhau, sẽ có một bức tượng tròn tròn giống hệt hắn. Nàng còn hứa, đến khi tuyết rơi sẽ nặn cho hắn xem. Nhưng bây giờ ...

Nước mắt tuôn chảy, thực mặn.

Hắn lại như cũ, không ai bên cạnh, không ai yêu thương, không ai chăm sóc. Hắn căn bản, mãi mãi mồ côi, đơn độc. Hồ ly, căn bản chỉ là một mình, không thể có ai bên cạnh.

Từ khi sinh ra, hắn đã không có ai. Cái tên Chung Thiên Phong là hắn tự đặt. Chữ Chung trong chung tình, ý muốn có một ai trọn đời kiếp kiếp luôn bên hắn. Thiên Phong là ngọn gió của trời, ý muốn tự do tự tại, đi đến đâu, làm điều gì cũng không ai ngăn cản. Nguyên vọng nhỏ nhoi của hắn, hình như mãi không thực hiện được.

Mưa bay phát phối, nhưng sao không đông thành tuyết ?

Chỉ cần có tuyết, nàng sẽ trở lại, thực vậy không ?

Hôm sau, Phong Nguyệt cung có tang sự thực lớn.

Duy chỉ có bài vị để trên chiếc bàn trong phòng của Thiên Phong, còn cỗ áo quan thì không thấy khinh ra, cũng không thấy chôn cất.

Hắn tối nào cũng ôm một chiếc áo bằng lụa, khi ngủ liên tục gọi một cái tên :

– Quân nhi ...

Sáng nào cũng vậy, đến cây mai tuyết ngồi đợi, khi chiều đến lại ra cánh đồng xưa dõi mắt ra xa.

Thi thoảng, một tiếng cười ai oán vang lên. Thỉnh thoảng, một tiếng hú bi ai sầu khổ lại vang vọng.

Khiến người ta rùng mình.

Còn nàng, sao mà nghe tiếng cười ấy quen thế. Còn nàng, sao mà nghe tiếng hú ấy thân thuộc thế. Nhưng, nàng không thể nhớ ra người ấy là ai.

Ký ức của nàng mịt mờ. Nàng chỉ biết, tên mình là Tuyên Lâm Quân

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tại Sao Ta Không Có Ký Ức ?

Lại nói về đêm hôm đó, Triết Nham Hữu hộ vệ của Cửu hoàng tử mặc y phục dạ hành đi ra ngoài từ sớm, lát khuya sau mới trở về, còn mang theo một mỹ nhân.

Hắn không nói không rằng, vừa qua khỏi Nam Thiên môn đã vụt bay về phía Du Thủy cung. Ngay lập tức, Du Thủy cung cửa đóng then gài, quân lính canh phòng nghiêm mật.

Triết Nham hần cũng đứng ở ngoài, thân mình đầy bụi đường, toàn thân mệt mỏi cũng không dám rời chỗ. Đứng bên cạnh hắn là Tả hộ vệ Huấn Minh. Huấn Minh hần biết rõ lần đi thực hiện nhiệm vụ này của Triết Nham không phải tốt đẹp gì, lại càng rõ vị cô nương kia là do chiếm đoạt mà có, càng rõ hơn nữa là chủ tử của hắn, Cửu hoàng tử đang có hành vi mờ ám phía bên trong phòng

Nói mờ ám thì hơi quá, thực ra Mạc Thanh hần ta đang chiêm ngưỡng Quân nhi nàng thôi. Ai, dù cho có là Cửu hoàng tử, Ma vương hay cái loại gì đi nữa, nếu là nam tử và không có bệnh thì khi thấy một nữ tử đang mềm nhũn ra đấy, lại ngay trong tầm tay của mình, hà cớ gì dè dặt dục vọng? Mạc Thanh hần chính là thế, thấy Quân nhi nằm trên giường thiếp đi, dục vọng không cần dè dặt nên bộc lộ ra, cư nhiên tiến tới ôm nàng chiêm tiện nghi, cúi xuống tìm môi nàng.

Trời không phụ lòng người, một tiếng kêu khe khẽ thoát ra, khiến Đạm Mạc Thanh chết bầm chết giẫm chết sông chết núi chết trôi chết chìm chết bờ chết bụi v.v ấy mặt sầm lại vì tức :

– Phong ca ...

Hắn buông nàng ra, nộ khí dâng trào. Chẳng phải nàng đã bị phong tỏa ký ức rồi sao, sao lại còn nhớ đến tên dê tiện Chung Thiên Phong đó, hắn ta có gì tốt hơn Đạm Mạc Thanh Cửu hoàng tử của Thiên giới chứ? [có a, tốt hơn nhiều a ... Mạc Thanh : *căm hận không thể tung ra một chữ*]

Hắn đập cửa, phi thân đi xuống trần gian tìm chỗ phát tiết nộ khí, cuối cùng là đến Bách Hoa viện [kỳ viện nổi tiếng, hắc hắc, ta trừ cho người mắc bệnh phụ khoa ... Mạc Thanh : *nhếch mép* tên Phong ca của người hướng dẫn ta đến đây đó ... ta : *mặt dày* Chứng tỏ người chẳng biết gì phải để huynh ấy dạy dỗ]

Cùng lúc, nàng chậm rãi ngồi lên, đưa tay vỗ vỗ trán.

Nàng bị ai đó điểm huyết đạo, sau đó một luồng khí bay vào người nàng, khiến thần trí nàng mịt mờ. Bỗng, nàng nghe tiếng ai đó cười đầy ai oán. Nghe thực quen, nhưng không phải là của người ở đây. Là ai? Là ai nhỉ? [các nàng chắc không cần nhắc nhỉ, một khắc trên này bằng ba ngày dưới trần]

Đầu nàng đau quá !

Hắn là ai ?

Ký ức, ký ức của nàng đâu ? Hắn là ai ?

Tại sao ta không có ký ức?

Tiếng hú thảm thiết đó ... là ai ?

Quen lắm, thực rất quen !

Dạ dày nàng nóng bừng, cứ như có ai thiêu đốt. Bóng đen trong đầu nàng dần được hé.

Ký ức ào ạt ủa về, nhanh chóng ập vào xua tan bóng đen trong đầu nàng, một khuôn mặt ... là hắn, chính là hắn.

Nàng biết, người đó là hắn.

Là Đạm Mạc Thanh của nàng.

Cuối cùng nàng cũng nhớ ra điều quan trọng ấy.

Bỗng nàng lại cảm thấy đầu mình đau buốt, dạ dày nóng rực lên. Không đúng, hình như nàng đã sai, còn một điều quan trọng nàng phải nhớ, cố nhớ cho ra ...

Nụ cười ấy ... đom đóm ... sao ... trắng ...

Rượu ?

Điều ?

Là ai ?

Nàng thờ gáp, đầu nhức nhối vô cùng. Tại sao nàng mãi không nhớ ra đó là ai ?

Gương mặt ấy sao cứ méo mó như nhìn qua đáy một chiếc cốc thủy tinh bị lộn xúng.

Tuyết rơi trắng xóa trong ký ức nàng ...

Người tuyết ...

Cây mai tuyết ...

Người tuyết sẽ rất giống hán ...

Nàng bỗng muốn ngắt đi ...

Bỗng nàng bật dậy, mở choàng mắt. Nàng nhớ rồi, là Chung Thiên Phong.

Hắn mới đích thực là người nàng yêu.

Nội công Đoạn Tuyệt Huyền Môn đã được giải.

Ngoài cửa, Hữu hộ vệ Triết Nham bỗng học ra một ngụm máu tươi, gục xuống.

Viên Bích Tinh linh trong người nàng thực hiện xong nhiệm vụ giải trừ luồng nội công lạ đầy độc hại đó liền dụ đi, không còn bóng rớt nữa.

Bây giờ nàng phải đi, nàng muốn gặp hán.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bán Mạng

Hữu hộ vệ Triết Nham học máu, biết sự chẳng lành, nội công Đoạn Tuyệt Huyền Môn đã bị phá giải, vội ngồi xuống vận khí, dồn hết chân khí tiếp tục phong bế ký ức của Quân nhi

Hắn đang bán mạng mình cho Mạc Thanh.

Máu tươi theo khoe môi nhỏ xuống không ngớt.

Hắn, Mạc Thanh và Huân Minh là huynh đệ vào sinh ra tử, xông trận không bao giờ rời nhau.

Hắn nợ Mạc Thanh một ân nghĩa cứu mạng.

Ngày ấy Mạc Thanh không ra tay cứu giúp, có lẽ bây giờ hắn và em gái vẫn là những kẻ hạ lưu bị toàn bộ tiên tử coi thường.

Hắn từng bị bỏ đói, rét run cầm cập ôm em gái nhỏ của mình ngồi nơi góc một biệt viện cũ nát bỏ hoang chờ chết. Lúc đó, Mạc Thanh mới tám tuổi tình cờ đi ngang, nói với hắn một câu, mà đã cứu mạng hắn lẫn em gái :

– Ngươi theo ta học võ, bảo vệ ta, không ai dám đụng đến ngươi và tiểu cô nương đây.

Hắn học được Đoạn Tuyệt Huyền Môn từ một lão sư phụ, trước giờ căn bản không sử dụng. Loại võ công này rất ma đạo, là một con dao hai lưỡi. Có thể dùng nó phong bế ký ức người khác, bắt họ tuân lệnh mình. Nhưng đồng thời, nếu nội công này trong người đó được giải, người sử dụng ắt sẽ bị tổn thương khí huyết, nhẹ thì trọng thương, thường thường thì bị phế hết võ công, nặng thì mất mạng.

Hắn, cho dù căn bản chỉ nội thương sơ sài, nhưng đang tập trung chân khí một lần bán mạng, ắt lần này không qua khỏi.

Huân Minh mời được Ngự y về, đã thấy Triết Nham tắt thở từ lâu, máu từ khoe miệng vẫn không ngừng nhỏ ra, đang ngồi trong tư thế vận khí.

Một bạch y nữ tử bước ra, điềm đạm nhìn hắn :

– Ta đã hại chết huynh đệ của ngươi, thực xin lỗi. Nhưng nội công ấy căn bản không đối lại được Bích Tinh linh. Hắn bán mạng oan uổng rồi.

Huân Minh vuốt mắt cho Triết Nham, giọng không thanh điệu, cứ thế lạnh lùng tuôn ra :

– Hắn bán mạng đền ân nghĩa, là do hắn, cô nương không có lỗi.

Nói đoạn, bẻ xác Triết Nham bước đi, đến cửa liền dừng lại :

– Cô nương, đi đi, ta cũng đền Thiên Phong một lần ân nghĩa. Ta chỉ thả cô đi, còn sau đó cứ theo số kiếp của cô mà định đoạt.

Dứt lời, hấn lại tiêu sái bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Nàng bước đi, theo hướng Nam mà tiến, đầu cũng thủy chung không ngoảnh lại.

Du Thủy cung bốn phía im lặng như tờ, quân lính cũng đã được điều đi từ lâu, chỉ còn lại một vũng máu đỏ tươi, thoáng chốc chuyển sang màu đen, rồi đông lại rắn như băng, óng ánh như ngọc.

Nàng cứ nhắm hướng Nam mà tiến, bất kể bán mạng cũng phải gặp hấn.

– Duyên phận do người, đừng buông xuôi, chỉ hồng vẫn còn buộc, người và hấn bất luận thế nào cũng sẽ tìm ra nhau.

Nàng tin tưởng, hấn và nàng sẽ tìm ra nhau.

Trần gian thấm thoát trôi đi từng năm. Hấn cũng đã trải qua phong sương mưa gió nhiều hơn. Duy chỉ có lòng hấn là vẫn vậy, lạnh như băng, chỉ ấm lên mỗi khi nhớ đến nàng. Hấn vẫn để tang nàng từ lúc ấy. Chân trời góc bể, đi đến đâu mới tìm được nàng ?

Hấn, vì nàng, bán mạng bảo vệ Phong Nguyệt cung, quyết không để ai chiếm đi nơi mà nàng hiện diện trong từng góc nhỏ. Bán mạng, từ chối mọi hôn sự, dù nó lớn thế nào, dù rằng từ chối sẽ gây thù chuốc oán. Hấn đã hứa, sẽ bồi thường nàng cả cuộc đời hấn.

Căn bản, cả đời hấn chỉ có nàng bên hấn.

Số mệnh đã định, hấn và nàng nhất định tìm ra nhau.

Chỉ hồng đã buộc, khó tháo gỡ.

Duyên phận lưu luyến, khó đoạn tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đào Thoát

Nàng nhắm hướng Nam mà tiến.

Không biết đi bao lâu rồi, cuối cùng cửa Nam Thiên môn lỏng lách ngay trước mắt.

Nàng không đợi được nữa, tuy chỉ mới vài canh giờ trôi qua, thế nhưng ở trần gian bây giờ đã mấy năm rồi.

Nàng không đợi được nữa, nếu đợi nữa, Thiên Phong của nàng sẽ già mất.

Nếu đợi nữa, chỉ sợ Thiên Phong của nàng sẽ bị nữ nhân khác câu dẫn.

Nàng không muốn đợi nữa, nàng bắt đầu ... ăn giấm chua rồi.

Thiên Phong, thiếp không đợi nữa, nhưng chàng phải đợi thiếp, đợi thiếp về, cùng chàng trường thiên địa cửu, đợi thiếp về, cùng chàng trải qua mật ngọt, cùng chung đau khổ, mãi bên nhau không rời.

Nàng dùng công phu điểm huyết hấn dạy cho nàng làm toàn bộ lính gác cổng Nam Thiên Môn đứng yên. Hay nói đúng hơn bọn chúng đứng yên từ lúc thấy nàng rồi.

Qua được cổng rồi, nhưng làm sao ... bay xuống ?

Nàng nhắm mắt, có chết ta cũng phải chết nơi Thiên Phong có thể tìm thấy ta, rồi nhảy xuống.

Một vầng mây hồng đỡ nàng an toàn đáp xuống đúng lùm cây khi xưa.

Nguyệt lão lắc đầu, khẽ thở dài :

– Ta chỉ giúp đôi phu phụ các người được lần này, còn lần sau thì ta không dám chắc. Các người tình duyên trắc trở thật, nhưng sau này rồi sẽ trường

thiên địa cứu. Chỉ tội Mạc Thanh hấn ôm một mối tình, mà không biết rằng tơ hồng buộc hấn phải ngàn năm sau mới xuất hiện.

Nàng ngất đi. Nhất định hấn sẽ tìm ra nàng.

Đêm đã khuya, bầu trời tĩnh lặng. Nước mắt nàng chảy mãi không thôi. Hấn vẫn chưa đến tìm nàng.

Hấn đã quên nàng ?

Hay hấn đã từ bỏ ?

Hay, hấn đã cố thoát khỏi ký ức về nàng ?

Nàng nằm im, nhắm mắt.

Nước mắt vẫn không thôi chảy.

Một bóng người tiến về phía lùm cây.

Hình như hấn ta đang say

Vì rượu ?

Vì tình ?

Hay vì một nỗi buồn khôn nguôi ?

Hấn nằm xuống cạnh nàng, song song.

Cả hai thiếp đi.

Trong mộng đẹp, một bạch y nữ tử gọi hấn.

Ngoài đời thực, hấn khe khẽ gọi một cái tên ...

– Quân nhi ...

Một bạch y nữ tử ngoài đời thực đang khóc cạnh hấn, cũng thốt lên trong mơ.

– Chung lang ...

Rồi cả nàng và hấn đều khóc.

Vì nỗi đau không còn gặp nhau nữa.

Hay vì hạnh phúc được bên cạnh nhau ?

Sương cứ rơi mãi không thôi, như muốn xóa nhòa những giọt nước mắt.

Bông tuyết đầu tiên khẽ rơi, đọng trên mi mắt hấn.

Hấn khẽ chớp mắt vài cái rồi ngồi dậy.

Lại một mùa tuyết nữa sắp đến.

Nàng vẫn ngoan cố không trở lại sao ?

Bên cạnh hấn, bỗng có tiếng ai đó trở mình.

Một bạch y nữ tử.

Cái cách co người lại đó ... cái cách run lên nhè nhẹ đó ...

Hấn run run đưa tay vén tóc vị cô nương ấy lên.

Là nàng !

Tuyết vẫn rơi, nhưng nàng bỗng không thấy lạnh nữa.

Chương 20: Trùng Phùng

Có ai đó nhẹ vuốt cánh mũi nàng, quấy rối không cho nàng ngủ, còn phá mộng đẹp của nàng nữa.

Nàng bèn cắn vào ngón tay đáng ghét ấy cho hấn ta biết mùi. Sao không nghe hấn kêu đau, cũng không rút ra mà lại để nàng cắn nhỉ ?

Nàng mở mắt ra, tỉnh mắng tên hỗn đản nào đẩy một trận, bỗng nhiên cứng đờ người. Nàng hôm qua rõ ràng một mình, sau đó thiếp đi, sao hôm nay có người bên cạnh, lại còn đang nằm trong chăn êm đệm ấm nữa ? Lạy trời, lạy thần linh tứ phương, người nằm cạnh con là một nữ nhân đi.

Hít một hơi sâu, nàng mở mắt ra, một câu nói vừa ra khỏi miệng đã cứng đờ lại :

– Tiểu muội đa tạ tỷ tỷ đã ...

Nàng cứng đờ vì hai điều. Thứ nhất, người cạnh nàng là nam nhân. Thứ hai, nam nhân đó chính là chàng.

Bất giác, nàng đưa tay lên mặt tự tát hai cái, vỗ vỗ mặt. Sau đó cắn mình vài cái, thấy đau đến ứa nước mắt ra thì nàng mới tin đây là sự thật.

Nàng đã trở về, trở về rồi !

Nghinh Thiên viện, đây chính là Nghinh Thiên viện của nàng .

Nàng nằm xuống chăn đệm ấm áp, lăn lộn mấy vòng, vuton người cho thật đã.

Xa nó tổng cộng mới một ngày vài canh giờ, mà sao lâu quá.

Một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, hôn nhẹ lên cổ nàng, bàn tay quen thuộc lại bắt đầu bá đạo lung tung sờ mó.

Màn lại buông xuống, ngỡ như chưa từng có sự gián đoạn suốt mấy năm.

Nàng run run sờ lên khuôn mặt quen thuộc ấy, vuốt ve từng đường nét. Tuy hấn đã trải qua nhiều phong sương, nhưng sau bao năm thủy chung vẫn không đổi khác.

Nghinh Thiên viện lại tắt đèn thực sớm.

Đám nha hoàn trong Phong Nguyệt cung bị sự xuất hiện của nàng dọa cho khiếp vía, nhanh chóng thu dọn các đồ tang lễ trong cung, ngậm ngùi đem hết mọi mưu kế dụ dỗ Thiên Phong cất vào tủ, khóa chặt lại, rồi đem chìa vớt xuống Hoàng Hà.

Phong Nguyệt cung lại trở nên vui vẻ như trước, nhưng trần gian và Ma giới thì lại không được như vậy.

Thiên giới biết chuyện một nữ nhân hại chết một mệnh quan thân cận của Cửu hoàng tử, lại điểm huyệt toàn bộ lính canh cổng Nam Thiên môn, trốn về trần, nhưng tội lớn nhất vẫn là khiến Cửu hoàng tử của họ sống không bằng chết, liền ra lệnh cho Đông Hải Long vương ngừng tạo mưa, khiến ruộng đất nhanh chóng khô cằn, bách tính ai oán.

Ma giới cũng liên tục bị làm khó dễ, nguồn thức ăn là sinh khí của con người cũng bị Thiên giới ngăn cấm, ai vi phạm sẽ bị đánh trở lại nguyên hình, không thể đầu thai kiếp khác.

Mọi chuyện nhanh chóng đến Phong Nguyệt cung, khiến Thiên Phong và Quân nhi đứng ngồi không yên.

Thiên Phong nhanh chóng quyết định vì bách tính đi đến Thiên giới hội đàm một phen. Quân nhi nàng cũng nhất quyết đòi đi, can cũng không nghe. Thế là, đại diện của Ma giới và Nhân giới lại một lần nữa chuẩn bị cùng Thiên giới hội đàm.

Chỉ e, lần này kết quả sẽ không được tốt như trước.

Còn một đại nạn nữa, liệu nàng và hấn có thể vì bách tính mà vượt qua không ?

Chương 21: Thiên Lao

Hắn nắm tay nàng bay lên Thiên cung, ung dung bước đến Nam Thiên môn. Vừa nhác thấy bóng nữ tử áo trắng hôm nọ, một đám lính canh cửa có lòng đam mê cái đẹp vội chạy ra xem, nhanh chóng rút đầu kinh hãi khi thấy Nghinh Thiên Đại vương đại danh鼎鼎 tiêu sái cùng bước vào.

Nửa cái liếc mắt hắn cũng không quăng ra, chỉ một lòng ngắm nhìn nàng, giọng lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm :

– Mau nói với cái lão bắt tử Ngọc Hoàng kia có Nghinh Thiên Ma vương Chung Thiên Phong đến, cần cầu kiến.

Một bọn háo sắc đồng loạt rét run, tranh nhau chạy vào, chẳng mấy chốc đã để lại tro trọi Nam Thiên môn không ai coi sóc.

Không đợi lâu, một đám quân binh đã vội vàng xông tới, dàn sẵn trận địa, chỉ chờ một cái phát tay của ‘lão bắt tử’ đang ngồi trên ngai vàng được mười tám hộ vệ khinh ra kia là lao vào chém giết.

Thiên Phong nhân nhả nhìn xung quanh, nhếch môi cười, không thèm thi lễ, chỉ khẽ gật chào Cửu hoàng tử một cái, mà căn bản cái gật chào ấy Đạm Thanh kia coi như không thấy rồi :

– Ai, Ngọc Hoàng chĩa đao thương vào hai người không hề có tùy tùng nào, chỉ mang theo thanh kiếm hộ vệ này liệu có quá đáng không vậy ?

‘Lão bắt tử’ kia không vừa, đáp lại :

– Vậy Ma vương đại danh鼎鼎 nói cho Trẫm biết, tiểu cô nương đi cạnh người có thể hại chết một Hộ vệ của Cửu hoàng tử, điểm huyết toàn bộ lính canh cửa Nam Thiên môn, ta có nên phòng bị thế này không ?

Nhàn nhả phẩy tay a. Quả thực lão Ngọc Hoàng này quá là lo xa, lại còn mồm mép. Bất quá nên hỏi ngược lại rằng Hữu hộ vệ kia dùng ma thuật gì đến nỗi nội thương trầm trọng mà chết, lại càng phải hỏi đám lính canh vì lý do gì mà cả đám không đối địch nổi một tiểu cô nương tay không tác sát, chỉ dùng công phu điểm huyết mà phá Nam Thiên môn.

Nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt Thiên Phong, ‘lão bắt tử’ lạnh nhạt buông một câu :

– Ban tọa !

Ghế nhanh chóng được mang ra, nhưng chỉ có một cái.

Hắn nhíu mày :

– Vì lý gì chỉ có một cái ?

Ngọc Hoàng cười mà như không :

– Vì sao ta phải ban tọa cho kẻ đã hại chết một Thiên tướng của ta ?

Hắn quay sang nàng, ôn nhu mỉm cười, khiến cho toàn bộ tiên nữ đứng quanh đấy thoáng chốc ngẩn ngơ :

– Quân nhị, mau ngồi đi, ta đứng là được rồi.

Nàng cũng cười, ôn nhu đáp lại hắn, mặc kệ đám Thiên binh Thiên tướng đang chờ người ra ngắm nhìn nàng :

– Thiếp không cần ngồi, Chung lang, mau ngồi đi, đừng làm Ngọc Hoàng mất hứng.

Một cái nhác tay, chiếc ghế đã bay xa trăm thước :

– Vậy thì không cần ngồi nữa, ta đứng với nàng. Ghế cũng đã vô dụng, vậy vứt đi thì hơn.

Toàn bộ người đứng chung quanh lúc ấy sắc mặt đồng loạt biến chuyển. Có thể cảm nhận được sau khi tiếng ghế xé gió bay đi mờ nhạt dần thì toàn bộ Thiên binh Thiên tướng cùng cung nữ quanh đấy nhất nhất cùng hít vào một lượt. Đạm Thanh hẳn ta thùy chung vẫn lãnh đạm nhìn khung cảnh này, trong mắt đã mất đi ngạo khí vốn có, nay chỉ bình lặng như nước hồ thu. Ngọc Hoàng thì không như vậy, búng búng lừa giận chỉ phán một câu ” Bắt lại, nhốt vào Đại lao ” rồi đi mất.

Một giọng nữ uyển chuyển vang lên, khiến đám người đang lục tục rời đi vội quay lại :

– Không cần, người các ngươi cần là ta, hà có gì bất Chung lang ?

Nói rồi, nàng thân nhiên bước đến, buông roi thánh kiếm, đứng giữa vòng vây. Nhìn ánh mắt của Thiên Phong, nàng khẽ cười, bảo :

– Chàng mau đi đi, đừng lo cho thiếp. Thiếp tự biết xoay sở.

Nói rồi, thân thủ mau lẹ bay đến dùng một chưởng đẩy hấn ra khỏi Nam Thiên môn, vừa lúc bọn lính gác đóng cửa lại, dán bùa chú lên. Một nụ cười nhẹ nở, nàng đứng yên mặc cho bọn chúng bắt giữ.

Hấn đứng ngoài Nam Thiên môn, muốn phá cửa mà vào, nhưng mỗi lần động đến cửa đều bị ngăn cản, bật trở về. Bất đắc dĩ, hấn phải bay xuống dưới, quyết tập hợp Ma giới đánh một trận.

Vừa trùng phùng, sao lại quá nhanh lại rời xa ?

Thiên giới – Ma giới, chính – tà trước giờ phân rõ. Nhưng lần này ai mới là chính, ai là tà đây ?

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hành Hạ-Tra Tấn

Chát’, một ngọn roi vung lên, quất vào thân thể một nữ nhi yếu đuối. Tên lính cầm roi quát to : – Ngươi có khai không ? Đã chịu nhận tội chưa ?

Nữ tử kia hiên ngang nhìn hấn, khoe miệng ròng rọc máu, thân thể đầy vết roi ngang dọc, y phục màu trắng thanh khiết rách bươm, nhưng đôi mắt vẫn quật cường nhìn thẳng, tuyệt không có một giọt nước mắt :

– Ta không nhận. Ta không làm vì sao phải nhận ? Là hấn tự chết, ta đi ngang thì lại bị tai vạ, vì cái gì chứ ? Vì ta là yêu tinh sao ?

Một roi lại vung lên, nụ cười đầy tàn khốc :

– Về mà hỏi Ma vương của ngươi vì sao đắc tội với Thiên giới. Hừ, thật tiếc cho nữ tử đẹp như ngươi mà lại đoán mệnh đi chịu oan tội giết Thiên tướng.

Nữ tử kia học một ngum máu, sau đó mắt khẽ nhắm lại, gục xuống. Nhân hình nhanh chóng bị một làn khói bao quanh, sao đó hóa thành một con bướm trắng khoe roi xuống nền sàn lạnh lẽo, xếp cánh nằm im. Tên lính kia dùng một tờ giấy cầm một bên cánh bướm lên, vút ra ngoài cổng, cảnh tượng nhoáng trong chớp mắt nhưng nhìn thấy thì đủ ghi nhớ cả đời vì sự tàn khốc của nó.

Quân nhi nhắm chặt mắt, khẽ mím môi. Cũng là mạng, mà sao bọn Thiên binh Thiên tướng kia lại được trọng, còn con người và yêu tinh lại bị xem thường như thế ?

Cái gọi là Thiên luôn nghiêng về Thiên giới xem ra chỉ là mộng ảo mà thôi. Thiện-ác, có lẽ cứ nhập nhòa vào nhau, không thể phân tách rõ ràng được. Thiên giới, lại càng không phải chính đạo, càng không phải Thiện, mà là nơi quyền lực và dòng máu tiên tử được xem trọng hơn cả.

Nhân giới, tuy thiện ác bất minh, nhưng vẫn còn chữ Nhân, còn một thứ gọi là tính Ngươi. Vẫn còn tình yêu. Vẫn còn lương tâm.

Ma giới, tuy là thấp hèn, nhưng vẫn có tình nghĩa, vẫn còn hảo bằng hữu, hảo huynh đệ, hảo ti muội, hảo phu thê. Vẫn còn tương trợ lẫn nhau, còn yêu thương, còn hi sinh, còn công lý.

Thiện – Ác, xem ra vẫn là bất phân, vẫn là không thể nhìn bề ngoài mà đoán.

Nàng bị tống vào một ngục tối, tay bị xích vào tường, chỉ được ngồi yên một góc.

Trong bóng tối, nàng nhắm mắt tĩnh lặng, thầm nhớ về hấn, nghĩ về tháng ngày hạnh phúc trong Phong Nguyệt cung.

Một đôi mắt gắt gao nhìn nàng trong đêm tối, những muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng chung quy cũng không thuộc về hấn.

Dưới trần gian, một bạch y nam tử vừa giải tán xong cuộc họp với toàn thể các trưởng lão Ma giới tham gia ngước đầu nhìn lên bầu trời :

– Quân nhi, Quân nhi, nàng đợi ta, ta nhất định cứu nàng. Đợi ta, nhất định đem nàng về sủng ái, trường thiên địa cửu. Nàng trên đó phải bảo trọng, đợi đến lúc ta đón nàng.

Một khắc bằng ba ngày, nàng có thể đợi không ?

Cửa ngục khê lách cách mở, nàng cũng được mở khóa tay. Không chút nhân từ, đám thị vệ xốc nàng lên, dùng lực kéo nàng ra Đại điện. Nàng nghiêng rã, ta hận a, nếu được giải thoát, nàng sẽ cho người lôi bọn chúng đi vòng vòng khắp Phong Nguyệt cung cho hả, còng tay chúng lại sau đó dùng lông chim ‘mon tron’ chân chúng [cù chúng ấy mà =.] Ai, nhưng mạng nhỏ của nàng chẳng biết giờ có giữ được không nữa [tự kỷ ... Quân nhi : lâu không gặp người lại muốn gây sự rồi đẩy phòng ?]

Nàng bị xích vào một chiếc cột to ở giữa chính điện, trước mặt toàn thể bá quan văn võ của Thiên đình. Sợi xích nhanh chóng biến mất, trông như nàng đang đứng dựa vào cột vậy. Hai tay buông thõng, mắt khép hờ, mi khẽ lay động, bạch y phiêu dật chập chờn quanh người, đôi môi như cánh hoa hé nở khẽ mím chặt, thần thái ngưng đọng khiến cho nàng có một vẻ an bình hiếm có.

Toàn Thiên cung bị hóp hỏn mất một lúc lâu, nhất là Đạm Thanh. Dù hấn tỏ ra ơ hờ, thì trong mắt vẫn là một vẻ thương xót cùng khó chịu, có chút không hài lòng khi nàng bị xích như thế, lại có thêm chút thêm khát mãnh liệt. Bây giờ, hấn chỉ để nàng vào trong mắt, tuyệt không nữ nhân nào có thể thay thế [Ngàn năm sau sẽ có mà ... Thanh : im cho ta ngắm nàng].

‘Lão bất tử’ kia tỉnh ra trước, phất tay, cười lạnh nói :

– Mau hành hình !

Tức thì, một ngọn roi lửa vung lên hạ xuống, nhịp nhàng trên người nàng. Một cảm giác đau đớn, cháy bỏng lan tới tận tâm can. Nhưng rồi, nàng nhanh chóng cảm thấy dễ chịu. Là Bích Tinh linh đang hấp thụ hơi nóng ấy, đồng thời tỏa ra hàn khí xoa dịu nhiệt độ đang tăng trong người nàng. Ai, coi như lần này luyện công đi, về mấy vết đánh thì sau này nàng có thể từ từ mà tỉnh, bất quá là phóng hỏa Thiên giới, hoặc phá sập Thiên đình thôi, không to tát lắm.

Bỗng từ phía Nam Thiên môn có tiếng đánh đấm kịch liệt, đao thương chạm nhau choang choang, tiếng người la hét thất thanh vọng vào đến cả Đại sảnh. Một lúc sau, một tên lính gác cửa mình bê vết máu, lao đảo chạy vào nói xong vài tiếng ” Ma giới tấn công vào Thiên cung ” thì tắt thở.

Toàn Thiên cung rung động, tiên nữ hoảng sợ chạy khắp nơi, Thiên binh Thiên tướng ồ ào vội vã đứng lên chỉnh trang quân phục, vài người thấy sự không hay thì nhanh chóng trốn chạy, thoáng chốc mà bát nháo như ong vỡ tổ. Nàng lười nhác nhìn sự việc, trong lòng thầm xem thường Thiên cung. Một Thiên cung thường ngày uy danh lẫm lẫm phùng mang trọn má dọa nạt Nhân giới và Ma giới, nay nghe tin Ma giới đánh lên Thiên cung thì vội tán loạn cả lên, thật đúng là chỉ được có vẻ ngoài. Thực đáng hận a, nàng đang thiu thiu muốn ngủ, vì lẽ gì lại phá nàng, đánh lên giờ này, nội công mới hấp thụ được một ít, quả thực chưa đủ a. Về lại Phong Nguyệt cung nàng phải giáo huấn Chung lang một trận mới được *cười gian*.

Đại chiến Ma giới và Thiên giới sắp diễn ra

Chung lang sắp đến cứu nàng rồi

Nàng đang môi chân đến rã ra vì đứng trên cái cột này đây !

Chung lang, chàng mau lên, thiếp chẳng đợi được nữa !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ta Trả Nợ Cho Nàng !

Chờ đợi một hồi, cuối cùng Thiên Phong hấn cũng một mình một kiếm xông vào đến Đại điện.

Trước mắt hấn là nàng đang bị xích vào cột, trên người y phục cháy sém, đầy vết roi ngang dọc. Vậy mà, nàng vẫn thản nhiên khép mắt, nhìn như đang dưỡng thần, nhưng đến nơi thì phát hiện ra nàng đang ngủ. [bỏ tay] Hấn dùng kiếm, vận sức chặt đứt dây xích, khẽ đỡ lấy thân thể nàng, vẫn là bá đạo không sửa được, nhẹ hôn nàng một cái.

‘Choang’, kiếm của hấn đưa lên, đỡ lấy một thanh kiếm đang từ phía sau đâm tới. Hoàn Mệnh kiếm của hấn khẽ cong một chút, sau đó mượn lực từ tay phóng ra đẩy bật thanh kiếm kia về phía sau.

Hấn đặt nàng nằm ngay ngắn xuống sàn, cởi chiếc áo choàng ra đắp lên nàng, rồi chậm rãi quay mặt lại đối đầu với điều mà hấn không thích nhất. Đạm Mạc Thanh, Cửu hoàng tử của Thiên giới, cầm Long Tu kiếm, ánh mắt đầy sát khí nhìn hấn, lưỡi kiếm và tay phải của hấn khẽ run lên một chút.

Sau đó, tất cả lặng như tờ, tựa hồ tiếng binh đao ngoài kia nay ở xa lắm. Chỉ còn hấn, đang đối đầu với Mạc Thanh, và nàng, đang nằm dưới nền nhà, ở sau hấn.

Bầu không khí u ám nhanh chóng bị một tiếng kiếm xé gió phá hỏng. Long Tu kiếm uyển chuyển đâm tới, Hoàn Mệnh kiếm nhẹ nhàng tiếp chiêu, tương hồ như đây là hai người đang luyện võ với nhau trong rừng trúc như ngày xưa, không ai có thể nghĩ rằng họ đang ân oán nghĩa tuyệt, muốn chém giết lẫn

nhau .

Một ám khí bay đến, quấy rối bầu không khí đau thương mà cực kỳ lạnh lẽo, tanh nồng mùi sát khí. Hoàn Mệnh kiếm vừa tiếp chiêu xong, rút lại không kịp, Thiên Phong đành đứng im chịu đòn.

Một cây trâm bạch ngọc từ phía sau bay đến, vừa vọt đầy ám khí ghim vào tường, đuôi trâm khẽ rung một chút, sau đó lại tĩnh lặng.

Nàng từ từ đứng dậy, đi vào giữa hai người, chung quanh Thiên binh Thiên tướng cùng đoàn quân của Ma giới khép chặt dần vòng vây.

Long Tu kiếm xuất chiêu, là một đòn hiểm giết người chớp mắt, vút lúc Đạm Thanh hấn cất tiếng :

– Quân nhi, nàng chọn đi, nàng theo ta, hay nhìn hấn chết ?

Nàng mỉm cười, khẽ cúi người thi lễ :

– Đa tạ Cửu hoàng tử quan tâm, nhưng Quân nhi một lòng theo Chung lang, nếu chàng chết tiểu nữ sẽ vẫn, nếu chàng còn sống, nguyện đi cùng chàng đến chân trời góc bể, trường thiên địa cửu bên nhau.

Kiếm đâm chỉ còn một tắc đột ngột quay lại, găm vào người Mạc Thanh. Thiên giới rung động, toàn bộ đều hét lên kinh hãi. Hoàn Mệnh kiếm đang đưa lên chuẩn bị tiếp chiêu ngay lập tức dừng lại giữa không trung. Máu tươi ứa ra theo khoe miệng, Đạm Thanh hấn mỉm cười :

– Ta tuy yêu nàng nhưng vẫn không thể dùng uy mà trấn áp chân tình. Nàng là của hấn, không bao giờ là của ta. Nàng đi đi, ta không ép buộc nàng nữa.

Quay lại, Mạc Thanh quỳ xuống, đập đầu ba cái, khẽ ứa ra một dòng máu, cúi người tâu :

– Phụ hoàng, Mẫu hậu, nhi thần không thể báo hiếu, làm cho Phụ Hoàng cùng Mẫu hậu buồn bực, xin xá tội cho Hoàng nhi. Nay khí lực cạn kiệt, Hoàng nhi chỉ cúi xin Phụ hoàng buông tha cho Nhân giới và Ma giới, để họ an toàn và yên ổn tiếp tục sinh sống.

Nói đến đây, Mạc Thanh hấn máu tươi ứa ra càng nhiều, mắt khép lại ngã xuống.

Tức thì, Vương Mẫu nương nương cùng một vài người khác chỉ ú ớ được vài tiếng, sau đó lết dài, ngã xuống bất tỉnh.

Long Tu kiếm đang cắm trên người Mạc Thanh bỗng chốc tỏa ra một làn khói, rồi hóa thành một khối băng lạnh lẽo bao bọc quanh người hấn. Trong khối băng, sắc mặt của Mạc Thanh vẫn hồng hào, hơi thở trở nên nhịp nhàng, nhìn vào tựa như đang ngủ vậy.

Đoàn quân Ma giới bỗng chốc rút đi hết cả, theo hướng Nam Thiên môn về lại Nhân gian.

Thiên đình ngập tràn tang tóc.

Thiên Phong buông kiếm, quỳ xuống hướng về phía Mạc Thanh đập đầu ba cái, khẽ để một giọt nước mắt rơi. Tình huynh đệ ngàn năm nay lại kết cục thực bi thảm.

Lâm Quân nàng khẽ đập đầu, vái chào rồi theo Thiên Phong đi mất.

Trong đại sảnh chỉ còn một chiếc quan tài bằng cùng một người trong băng đang thờ. Bốn phía tĩnh không một tiếng động. Trong khối băng, một dây tơ hồng buộc trên chân Mạc Thanh lặng lẽ hiện ra rồi đứt mất. Duyên phận của hấn cùng mỗi tình đơn phương nay đã đến hồi kết.

Một ánh hồng khẽ nháng lên trên chân hấn rồi lặng lẽ tắt ngóm. Ánh nến lập lờ một lát sau cũng lụi tàn. Trong đại sảnh tối đen, một cỗ quan tài bằng nhẹ bay vào một biệt viện, sau đó mất tích. Một Hồng y lão nương thi triển phép thuật, khẽ lắc đầu thờ dài.

Hấn chậm rãi cùng nàng đi trong rừng trúc, cả hai cùng im lặng. Một lát sau, hấn nắm lấy tay nàng, lạc giọng :

– Nàng sẽ không rời bỏ ta như Thanh đệ, đúng không ?

Nàng nghiêng đầu nhìn hấn, chậm rãi đáp :

– Chẳng nào chàng còn không chán thiếp, thiếp vẫn bắt chàng trả nợ cho thiếp.

Hấn gất gao ôm nàng, vui sướng nói với nàng :

– Ta không bao giờ bỏ nàng. Ta sẽ trả nợ cho nàng ! Bồi đáp cho nàng, cùng nàng thành thân, sau đó có tiểu hài tử, sau nữa sẽ răng long đầu bạc, trường thiên địa cửu.

Rồi hấn buông nàng ra, khẽ nhìn nàng, ôn nhu hỏi:

– Nàng sẽ gả cho ta chứ ?

Nàng không đáp lại hấn, chỉ đáp lại nụ hôn mãnh liệt của hấn mà thôi.

Phong Nguyệt cung hỉ sự thực to, khách ra vào không ngớt.

Nàng cùng hần bái lễ, sau đó vào phòng đợi hần.

Đêm đã khuya, mạng che mặt cũng được nhắc lên.

Nghinh Thiên cung lại tắt đèn, chỉ còn chữ Hi lấp lánh đỏ dưới ánh trăng.

Nghe nói, sau này Huân Minh Tả hộ vệ cũng gặp một nữ tử xuyên không, lại còn nói cái gì một người nào ở hiện đại đã viết về nàng và hần.

Nghe nói, sau này không ai tìm thấy di thể cùng quan tài bằng của Cửu hoàng tử.

Nghe nói, Thuyền Đình công chúa sau này đã ôn nhu, đoan trang hơn trước, hình như đã có tình cảm với phu quân.

Nghe nói, hình như lại có nhiều Thiên tình sử sau này xuất hiện.

Ai, nghe nói vẫn là nghe nói, làm sao biết được chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phiên Ngoại

Thiên ngoại truyện Thụ thai

– Thật là Quân nhi có hỉ sự sao đại phu ?

Nàng kinh ngạc nủ tay áo vị đại phu hỏi đi hỏi lại ngàn lần. Sau khi nghe đến lần thứ một ngàn vị đại phu ấy thừa nhận, nàng ngồi xuống giường thờ dốc.

Nàng có thai với Thiên Phong rồi, là nàng có tiểu hài tử đó ! Nàng thụ thai đó ! Nàng có hỉ sự đó nha !

Bất giác, nàng nhảy cẫng lên, chạy quanh phòng, phi thường hứng thú la hét thật to. Rồi, nàng chợt nhớ ra đang mang tiểu hài tử trong người, vội dừng lại, cẩn trọng đi từng bước nhỏ, tay không ngừng vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lì của mình. Nàng có thể cảm thấy tiểu bảo bảo đang đập nha [ặc, mới một thời gian ngắn thôi ỷ, tiểu bảo bảo nào đập cho ỷ cảm nhận chứ ?]

Mang thai ... mang thai ... phải làm gì nhỉ ? Lúc nàng đọc sách từng đọc qua, nhưng sao giờ quên sạch rồi ?

Nghỉ dưỡng ? Uống thuốc bổ ? Nghe nhạc thính phòng ? Ăn nhiều một chút ... Hay là vào bệnh viện dưỡng thai ?

A, đi siêu âm !

Nàng quơ vội vài bộ xiêm y, đi ra đến cửa thì chợt nhớ đây là thời cổ đại, mấy đâu ra cho nàng siêu âm chứ ?

Nàng muốn khóc a, làm sao giờ, nàng bối rối quá ! Phong ca, Chung lang, Đại sư phụ, Lão tướng công mau về cứu ta a !

Khi Thiên Phong hần về đến Nghinh Thiên viện, vẻ mặt hớn hở đã ngay lập tức bị bộ mặt rùng rùng nước mắt của nàng dọa cho sợ hãi. Ai đã ăn hiếp nàng chứ ? Hần nhất định đem kẻ đó ra băm làm thịt viên xâu chuỗi lại nướng lên quăng ra đồng hoang nha.

Hần gắng hỏi, nàng chỉ lắc đầu nguầy nguậy, nhất mực chỉ vào bụng mình, lại vuốt ve nó đầy thương yêu. Hay nàng trúng cổ trùng ? Khó ở trong người ? Đau bụng ? Nhưng làm sao vuốt nó đầy yêu thương vậy chứ ?

Thụ thai à? Không lẽ nào, hần và nàng ...

Ầm ầm ầm ! Sét đánh ba tiếng ngang đầu hần. Hà có gì không được cơ chứ ?

Hần đúng là siêu siêu siêu ngu. Nàng là có thai với hần đó !

Hần tròn xoe mắt vuốt ve bụng nàng. Con của hần đang đập kìa [lại nữa, thật nó có đập à *đưa tay sờ* ... Phong ca : tiến thêm tấc nữa ta chặt tay ngươi ... Ta : *rút tay về*]. Con a, con a, nhất định con phải giống ta a, đừng giống vẻ mặt ngây ngốc dễ câu dẫn nam nhân của nương con. Còn nữa, nhất định phải thông minh mẫn tuệ như nương con, hào sảng tiêu dật như phụ thân, có biết không ?

Hắn ngậy ngô cùng nàng ngồi mãi trên giường, tay cứ để vào bụng, hào hứng nói cười, đôi lúc lại rì rầm trò chuyện, hắn còn hát khe khẽ nữa chứ.

Thế là, từ khi thụ thai, và từ khi báo cho Thiên Phong biết, nàng bỗng chốc trở thành mẽ trùng.

Suốt ngày chỉ có ăn, uống thuốc bổ, nghỉ ngơi, đi dạo mát một vòng Nghinh Thiên viện, còn có không được hoạt động mạnh, phải biết giữ ấm. Nàng muốn khóc nha. Thân thể ngày càng béo tròn, lại thêm lúc nào cũng quấn một đồng áo ấm trên người, cứ đều đặn sau khi ăn cơm là uống thuốc bổ. Nàng thật thấu hiểu nỗi khổ của người làm mẹ rồi a !

Nàng bụng chén thuốc bổ vừa đắng vừa chua lên, nhắm mắt uống hết dưới ánh nhìn vui vẻ, hài lòng của Thiên Phong. Híc, sợ thực a, vì thứ thuốc dưỡng thai này mà nàng ăn thứ gì vào cũng có cảm giác vừa đắng vừa chua, lại thêm cứ bị thai hành, ới suốt ngày, vậy uống thuốc bổ làm gì chứ, cuối cùng cũng ra cả thôi mà.

Cứ thế đều đều từng tháng trôi, uất hận trong nàng ngày càng lớn. Ủy khuất cho nàng a, sắp bị ‘ngược đãi’ đến chết rồi. Ô ô, con ơi, chừng nào con mới ra đời vậy ?

Tiểu bảo bảo của nàng là ngoan nhất trần đời, vì vậy, chẳng đợi nàng cầu khẩn thêm, nó liền cự mình đời ra ngoài, có điều làm không khéo léo, làm nàng thấy bụng đau dữ dội. Mặt mày tái mét, mồ hôi đầm đìa, nàng la toáng ên, đến mức cả Đại sảnh cũng nghe :

– Lão tướng công, thiệp sinh con !

Tức thì, Thiên Phong lao ngay vào cùng một bà đỡ, sau đó lại phải quay ra ngoài, đứng ngồi không yên nhìn cánh cửa đóng chặt, nghe tiếng rên la của Quân nhi. Sao lại đau thế chứ ? Nàng có sao không ?

Hắn cứ đi qua đi lại, lo lắng không thôi. Là trai hay gái đây ? Nó có ngoan ngoãn nghe lời cha không? Phải giống cha, đừng giống mẹ có vẻ mặt câu dẫn nam nhân. Còn nữa, phải thông minh hẳn tiếp, phải ...

Cánh cửa kẹt mở, bà đỡ bước ra, mang theo hai cái bọc nhỏ màu đỏ.

– Chúc mừng lão gia, là một tiểu thư và một công tử.

Hắn mừng đến suýt khóc thét rồi, a a, phải phải, đặt tên thế nào đây ? Con gái tên là Chung Thiên Quân, con trai tên là Chung Lâm Phong, thế nào hả ? Nghe tên, ai mà chẳng biết hai tiểu bảo bối này là con của hắn và nàng chứ. A, hảo, quyết định vậy đi !

Hai tiểu bảo bối dễ thương, bụ bẫm, khaú khinh này là của hắn nha!

Thật phấn khích !

Thanh đệ à, đệ làm cữu cữu rồi đó !

Ta sẽ đợi chúng lớn, dẫn chúng đến bái tạ đệ !

Nghe nói, sau này công phu thay tã chăm con của Thiên Phong cũng không kém công phu võ công là bao.

Nghe nói, Lâm Quân nàng sau này an nhiên nghỉ ngơi, giáo dục con cái văn chương thi phú.

Nghe nói, cả hai đứa đều giống cha, thông minh hẳn tiếp như mẹ, đại danh鼎鼎 uy chấn giang hồ !

Nghe nói, Chung Thiên Quân là đệ nhất tài nữ của Ma giới, thân có dòng máu Hồ ly và cả tiên tử, sắc đẹp quyến rũ lòng người, sau kết hôn cùng Đại Ma vương mới nhậm chức.

Nghe nói, Chung Lâm Phong đại danh鼎鼎, tiêu sái phiêu dật, khiến nữ tử tam giới chết mê, nhưng vẫn không động lòng, sau lại yêu và cưới con gái cố nhân của Thiên Phong. Còn việc cố nhân này là ai hạ hời phân giải.

Ta cam đoan a, những điều nghe nói này hoàn toàn đúng !

Bạn đang đọc truyện *Vào Tay Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.